

9de Aarg.

1878.

16de Bind.

For Hjemmet.

Et Tidsskrift

for

nyttig og underholdende Læsning.

Aldgivet af A. Throndsen.

15de December — 23de Hefte.

Decorah, Iowa

B. Anundsen, Bog- og Accidents-Forfatter.

1878.

For Hjemmet,

et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning,
begynder med 1878 sin 9de Aargang.

Det indeholder et afværende og omhyggeligt udvalgt Læsestof bestaaende af historiske Skildringer, Efterretninger om Opfindelser og Opdagelser, Missionsberetninger, Reisebeskrivelser, Skildringer af Lande og Folk, Dyre- og Planteliv, samt

Fortællinger, Digte og Blandinger.

Det udkommer med 2 Ark i Omflag 2 Gange om Maanedes (15de og 30de) og koster \$2.00, (til Norge og Danmark \$2.50) om Aaret i Forikud. Dermed er ogsaa Portoen betalt. Klubber paa 6 betalte Exemplarer faa det 7de frit. Pengene sendes helst i Money Order, Drafts, (helst paa Chicago) eller Registered Letters, da Vokserne ikke overalt ere sikre. Nye Subskribenter behøve at melde sig inderst muligt. Denne Aargang kan faaes fra No. 1.

Adresse: A. Thronsdens, Drawer 14, Decorah, Iowa.

Vil man benytte anden Mandes Hjælp til at indsende Pengene, da se til, at Bedkommende er paa lidelig.

ST. OLAF'S SCHOOL,

en lutherisk Højskole for Gutter og Piger,
Northfield, ... Minnesota.

Nye Terminer begynder i April, September og November. Betalingen er \$30.00 for Skoleaaret (10 Maanedes) og for en Termin i Forhold. Koft billig. Nærmere Underretning faaes ved Henvendelse til Bestyreren
E. Mohn, Northfield, Minn.

Ældre Bind af For Hjemmet

11te Bind (1876, I) se 3die Side af Omflaget.

12te Bind (1876 II) indeholdende de interessante Fortællinger Pleiedatteren og De to Blinde, samt meget andet interessant Læsestof tilsendes portofrit for 85 Cts., begge disse Bind for \$1.25.

13de Bind (1877, I) indeholdende de fortrinlige Fortællinger Alpeeskoven, Mod Himlen (Forfatterindens Ungdomshistorie), Tanken fra Amerika, En Gut fra Londons Gader, saavel som flere mindre Fortællinger, den interessante historiske Skildring Karl den 12te i Norge, benimed 30 andre større og mindre Artikler, adskillige Digte, 15 Gaader og 116 Blandinger tilsendes portofrit for \$1.00

14de Bind (1877, II) indeholdende sidste Afdelig af Fortællingen Mod Himlen (Forfatterindens Husliv), Fortællingerne Tjefjæren, Alene, En Julsaften paa Caracas samt meget andet fortrinligt Læsestof tilsendes portofrit for \$1.00, begge disse Bind for \$2.00.

15de Bind (1878 I) indeholdende 1ste Halvdel af den interessante Skildring "Piblis Abton eller den nye Robinson", Marturen i St. Andrews, Jacob Finns Reise, Arktismeds, m. m. M., sendes portofrit for \$1.00. Alle 5 Bind pr. Exemplar for \$3.50.

Hvert Bind bestaar af 12 Hefter og udgjør 384 store Skrifter, Titelblad og Indholdsregister indbefattet.

Adresse: A. Thronsdens,

Drawer 14, Decorah, Iowa.

For Hjemmet,

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

9de Aarg.

15de December 1878.

23de Hefte.

Stovstjernen.

(M skøner Fjellstedts Ungdomshistorie.)

(Slutning.)

Smidleertid vilde fremdeles ingen Leilighed vise sig for mig til at naa mine Onklers Maal — at prædike Evangeliet for Hedningerne. Dette smertede mig meget, og jeg troede allerede, at alt Haab var ude. Dengang forstod jeg ikke, hvorfor Gud lod mig saalænge vente forgjæves, men siden har jeg lært at indse det. Min Længsel var for urolig og heftig; jeg kunde ikke saa ganske hengive mig i Herrens Villie; thi jeg var utilfreds over, at Han ikke vilde oplade en Dør for mig for strax at træde ind i Hedningeverdenen. Min Virkefreds i Dreng-Institutet var tilføjede for indskrænket for mig, og derom tænkte jeg saaledes: Disse Børn have her god Anledning til at lære at kjende Frelseren, og saa mange Tusinde i de hedenste Lande have ikke denne Anledning. Er det ikke Skade, at jeg taber Tid ved at blive her og give Un-

dervisning i Bidenstaber, der ikke ere saa vigtige, medens saa mange Millioner sulke i Mørket og have ikke engang den allernødvendigste Kundskab, men leve hen uden Gud i Verden? Men kan jeg ikke komme til Hedningerne, saa vil jeg idetmindste gaa til dem i mit Fædreland, som trænge til at saa høre Noget om Frelseren; thi det er nødvendigere at gjøre en Sjæl bekendt med Guds Ord, end at give Undervisning i Sprog-læren.

Med saadanne Tanker reiste jeg i September tredie Gang til Universitetet i Lund for at studere videre, og til Julen kom jeg endeligen saa vidt, at jeg kunde bestaa den theologiske Prøve. Da denne var lykkelig overstaaet, reiste jeg til Karlstad for at lade mig ordinere. Men endnu havde jeg intet Kald og vidste heller ikke, hvorhen jeg skulde vende mig, fordi jeg var

faa ubekjendt. Desuden fattedes det mig ganske paa Penge; thi det Lidet, som jeg i G. havde faaet tilovers, var under mit Ordhold i Rund, hvor jeg Intet fortjente, næsten ganske forbrugt. Dog, Frelseren skjænkede mig et saa trostigt Sind, at jeg kunde smile ad min Armod og takke Ham for al Hans naadige og faderlige Gjennemhjælp fra Barndommen af. Jeg fik ogsaa erfare, at man bliver hjulpen, saasnart man bøier sig. At jeg skulde blive hjulpen, troede jeg tillidsfuldt; men da mine Dine ikke kunde opdage noget Middel, saa var jeg ligesom usyggerig efter at se den himmelske Faders hjælpende Haand. Og aldrig har jeg faaet bedre Hjælp.

En Landmand har fortalt Følgende: For nogen Tid siden saa jeg i Drømme den Herre Jesum komme med stor Herlighed og mange hellige Engle. Saa fornøiet og salig jeg følte mig ved dette Syn, saa bedrøvet blev jeg, da jeg bemærkede, at han gif forbi uden at se paa mig, og jeg tænkte: han vil dog ikke vide af mig. Men paa engang vender han sig om og spørger mig: "Mon du vil gjøre Noget for min Skyld?" — "D ja", svarede jeg, "inderlig gjerne, fjære Frelser! jeg er Dig Lygeme og Liv skyldig." — Bludselig bliver jeg vækket ved Banken paa Døren, og der er En udenfor med den Bøn, om jeg vilde med min Hest hente Lægen fra Staden, fordi en Syg i Nabofaget befandt sig i stor Fare. Nu forstod jeg Drømmen, spændte for og reiste villig og fornøiet i den mørke og

regnsfulde Nat til Byen, hvilket jeg vel ellers ikke let havde gjort."

Jeg ved ikke, enten det var en Paamindelse af lignende Art, eller nogen anden Tilskyndelse ovenfra, som bevægede en fornem Kone, der aldrig havde seet mig, til just i denne min trængende Nød at tilstikke mig en just ikke liden Sum Penge, som jeg ikke kunde modtage uden som af Guds Haand. Nu var jeg istand til at anstaffe mig bedre Klæder, — thi hidindtil havde jeg anvendt hver Daler, jeg kunde afse, til Bøger —, og reiste derefter til en Præst ud paa Landet, der var min Ven. Til hans Præstegjeld hørte fire Sogne, og det andet Præsteembede (comministerium eller residerende Kapellani) var just ledigt. Efterat jeg nu i nogle Maaneder hver Søndag havde prædiket for ham, blev jeg ved Menighedens enstemmige Ønske kaldet til det ledige Embede. Gaabet om at blive en Missionær blandt Hedningerne havde jeg allerede opgivet og ansaa alle mine forrige Missionstanter for egne Drømmerier; thi, tænkte jeg, havde det været Guds Villie at gjøre mig til sit Sendebud blandt Hedningerne, saa vilde Han nok have aabnet mig en Dør til dem. Alle mine Tanker vare nu kun bestjæftigede med at forberede mig for Herren til mit Kald i den store Menighed.

Medens jeg var i G. havde jeg ofte haft den Tanke at reise til London, menende, at Missions-selskabet vilde idetmindste lade sig bevæge til at udsende mig som Haandværksmand. Jeg havde da selv villet ernære mig ved mine

Hænders Arbeide. Men der blandede sig endnu stedse i dette mit Hjertes Længsel for megen Selvtillid, og jeg havde for liden Taalmodighed til at vente paa Herrens Førelse; derfor blev det ogsaa stedse igjen forhindret ved uovervindelige Bankefligheder. Nu derimod var jeg meget roligere i mit Sind, og jeg kunde sige til Frelseren: "Du ved, at jeg gjerne vilde blive Missionær, og tillige gjerne vil blive i mit Fædreland, hvilketsomhelst du vil have; jeg ønsker kun, at din Villie maa ske!" — Jeg havde lært, at jeg slet Intet kunde gjøre uden Hans Raade, hvor jeg end var, og at Han ikke kan give denne Raade, naar man ikke vil yde Ham ubetinget Lydigbed og lade sig alle Hans Veie behage. Tidligere havde jeg blot kunnet sige, jeg vilde gjerne blive Missionær, men ikke: jeg vilde ligesaa gjerne blive i Landet. Det var altsaa ikke nogen fuldkommen Villiens Hengivelse, og saalænge dette manglede, vilde det ikke lykkes.

Kort før Paaften reiste jeg igjen til Karlstad og haabede strax at modtage den bispoppelige Vielse til Præsteembedet; men man sagde mig, at jeg endnu maatte hie en Maaned, førend Ordinationen kunde ske. Thi denne Handling udføres med megen Høitidelighed, og naar der er flere Kandidater, der ønske at ordineres, maa de vente paa hverandre, indtil Alle ere færdige. Dette var ogsaa nu Tilfældet, og jeg kom derved paany i Forlegenbed; thi det var meget dyrt at leve i Staden, og jeg havde som sædvanligt

kun faa Penge, saa jeg stedse maatte se hen til Guds hjælpende Haand.

Have I nogenstunde seet en Bispeværn? Saalænge Dronningen er i Ruben, flyve vel enkelte Bier ud og ind; men man kan ikke faa hele Sværmen ud. Men naar først Dronningen er sløiet ud, saa flyve alle Bier efter, og Ruben bliver tom. Just saaledes forekomme mig Sorgerne i et Mennekehjerte. Saalænge man endnu ikke er bleven fri for den største og vigtigste af alle Sorger, Sorgen for Saligheden, saalænge har man ogsaa at kæmpe med Næringsforger og andre Sorger i timelige Anliggender; men naar man engang er kommen til Ro i hint vigtigste Anliggende, har erholdt Syndernes Forladelse og Fred med Gud og et vist Haab om det evige Liv, da kunne de øvrige Sorger ikke mere faa Bugt med En. Da opfyldes paa os vor Frelsers Forjættelse: "Tragter først efter Guds Rige og Hans Retfærdighed, saa skulle og alle øvrige Ting tillægges Eder." Dette fik ogsaa jeg erfare. Da jeg først havde erholdt den Forvisning, at jeg var et Guds Barn og stod i Raade hos Ham, saa havde jeg ikke mere at bestille med Sorgen for Næring og Klæder. Jeg tænkte, det maatte dog være besynderligt, naar en Konge antog et ungt Menneke i Barns Sted og sendte ham paa Reiser for at uddanne sig, om han da ikke vilde give ham Reisepenge nok med, saa at Kongesønnen ikke kom til at lide Mangel. Har Gud skjænket mig det Kjøtbareste, hvorfor skulde han da negte mig det

Ringeste ? — Jeg tør til Hans Gæde bekjende, at Han aldrig har ladet mig blive til Skamme ved dette Haab; heller ikke i det Tilfælde, om hvilket jeg nu taler. Jeg kunde ikke forudsæ, hvorledes jeg skulde kunne leve en hel Maaned i Karlstad uden Penge; men neppe var jeg kommen derhen, saa tilbød en velhavende Kjøbmands enke mig Kost og Bolig i sit Hus, og jeg blev saaledes i flere Uger uden nogen Godtgjørelse herbergeret af hende, samt behandlet med megen Godhed, omendstjont hun var en Person, som kun af Navn kjendte levende Kristendom. I denne Tid prædikede jeg flere Gange i Stadens Domkirke og mærkede ogsaa der megen Rørelse blandt Tilhørerne, men jeg ved ikke, om et eller andet Ord ved Herrens Kraft er blevet frugtbart i Nogens Sjæl. Dgfaa Examenen fuldendte jeg lykkeligen og erholdt saa sjeldne og gunstige Vidnesbyrd, at de smigrende Lovtaler atter gave mig meget at bestille, da mit Hjertes Stolthed paany vilde røre sig. O, hvilken skrøbelig Skabning Mennesket dog er! Det kan ikke bære en fjærlet Vægt, naar det ikke støtter sig paa Frelseren. Man kan allerede have overvundet mange Fiender, og dog sidder Egenkjærligheden endnu i Hjertet, og om det en Tidlang har lykkets os at undertrykke dens Ytringer og at vandre i et rodmagt Sind, saa blive vi dog, naar vi mindst vente det, til vor store Skræk var, at denne Fiende endnu stedse sidder i sin mørke Hule.

Den høitidelige Indvielse til Præsteembedet var til megen Vel-

signelse for mig, og jeg fik ret føleligt erfare Frelserens usynlige Nærhed. Dagen efter vilde jeg ufortøvet reise tilbage til Kaldet, da jeg allerede havde erholdt mit Kaldsbrev. Men hvor forunderlig og mærkværdig var ikke atter her Herrens Førelse! Just som jeg stod i Begreb med at reise, blev det mig betydet af mine Foresatte, at jeg næste Søndag endnu engang skulde prædike i Domkirken. Dette var om Fredagen. Jeg maatte altsaa opsætte min Reise, og Lørdag fik jeg et Brev, som tilsikrede mig Opfyldelsen af mit Ønske at blive Missionær blandt Hedningerne. Det var vistnok en stor Glæde for mit Hjerte, at der dog endnu skulde blive noget af dette Haab, efterat jeg allerede suldkommen havde opofret det for Guds Villie. Men der kom saa mange Banfæligheder i Veien, at jeg næsten maatte tvivle paa, om jeg skulde kunne tiltræde Reisen. Den første Banfælighed var at erholde min Afsted, da jeg allerede havde en Ansættelse i mit Fædreslands Kirkes Tjeneste; den anden, at man i Sverige (paa den Tid) ikke kunde faa Pas til Udlandet uden at stille en Kaution paa omtrent 50 Spd. for det Tilfælde, at man ikke skulde komme tilbage. Den tredie Banfælighed var, at jeg ikke engang havde nok Reisespenge for at komme til Kjøbenhavn, og den fjerde, at Saamange vilde holde mig tilbage, og at heller ikke min Fader var saa ganske tilfreds med min Beslutning. Havde jeg, da Brevet kom, allerede været indført i mit Embede paa Landet, saa vilde jeg vel

neppe nogenstunde være kommen til London; thi der vilde ikke have været noget Middel til at hæve disse Vanstueligheder. Efter Søndags-Prædikenen blev jeg af Bisoppen indbudet til Middags; jeg fortalte ham om mit Forsæt at gaa som Præst til Hedningerne, og efterat han havde ytret mange Betænkeligheder derved, lovede han endelig, at han vilde hjælpe mig til at erholde Afsted. Nu gjorde heller ikke Konstitoret videre Vanstuelighed, og jeg erholdt virkelig min Afsted. Men Forlegenheden blev nu end større, og min Tro kom ret paa Prøve; thi Embedet turde jeg nu ikke tiltræde, fordi jeg var afflediget, og Magistraten sagde mig, jeg kunde ikke erholde Pas, naar jeg ikke kunde stille Kaution. Men hvorfra skulde jeg kunne skaffe 50 Spd. tilveie? Der gives saa Menneſter, hos hvem Gyne og Billie forene sig til en saadan Hjælp. Men jeg tænkte: Sagen er fra Gud; thi Han har jeg overgivet den, før jeg vidste, hvad der kunde blive deraf. Og derfor haabede jeg ogsaa, at alle Hindringer vilde nok ryddes af Veien. Hvorledes? det vidste jeg ikke. Endelig blev jeg en Dag gaaſte uventet indbudet til en Raadmand, omendſkjønt jeg aldrig havde seet ham. Da jeg kom til ham, var han meget venlig, og saasnart han hørte, at det var saa vanstueligt for mig at erholde et Pas, skrev han strax nogle Linier til Magistraten, og jeg fik mit Pas for Intet. Nu var Alt vel. Rejsepenge havde jeg vel ikke; men jeg tænkte paa at gaa tilføds til G., hvor jeg havde efterladt mit

lille Bibliotek, og der sælge Bøgerne, for at faa saa mange Penge, at jeg kunde rejse til Kjøbenhavn. Jeg vilde ikke tale til Nogen om min Forlegenhed; thi det havde jo været det Samme, som om jeg begjærede en Gave. Men jeg var ogsaa gaaſte uden Betyrning og gjorde mig særdis til at gaa afsted. Da jeg nu vilde tage Afsted, stak min Værtinde, Kjøbmandskenen, hvem jeg Intet havde sagt om min Pengeangel, af egen Drift en Pung fuld af Penge og et Uhr i min Lomme. Saaledes havde Herren ogsaa sørget for denne Trang og paany vist mig, at man ikke forgjæves forlader sig paa Ham, og at Han har Penge nok, om jeg end var nok saa fattig.

Nu var endelig kun en Hindring tilbage, men ogsaa denne maatte bort. Min Fader skrev til mig og erklærede, at han ikke længere havde noget at indvende mod min Beslutning. Hvorledes skulde jeg her kunne ſige andet end: Alt dette har Gud gjort! Hvorledes skulde jeg nogenstunde i mit Liv kunne nære nogen Mistillid til Ham, da Han havde vist mig saa mange Prøver paa sin trofaste Forsorg og mægtige Hjælp!

Skjønt det har været mit Forsæt gaaſte simpelt og usmykket at fortælle Begivenhederne i mit Liv, saa er det dog ikke overalt lyffers for mig, og det er, desværre, ikke Alt fremstillet saa tydeligt til Guds Ære, som det skulde være. Det stogge og fortrædelige Jeg kan vel ikke let undviges i en Levnetsbeskrivelse, men her forekommer det altså ofte, hvilket vel tildels kan have sin Grund i Egenfær-

ligheden, men ogsaa i min Stils Mangelfuldhed og Mangel paa Dygtighed til at skrive anderledes. Det maa derfor her en Gang for alle bemærkes, at allesteds, hvor Jeget staar, bør der læses et Nul, og at det er min Sjæls inderlige Ønske, at Vren for Alt ikke skal gives mig, men Herren vor Gud.

Her slutter da dette smukke lille Skrift af Dr. Fjellstedt om hans Ungdoms Oplevelser. Det er uden Tvivl forfattet paa Opfordring, medens han opholdt sig i Indien, og derfra sendt hjem til Lydskland, hvorfra han var udsendt. Af en Efterskrift af den tydske Udgiiver se vi, at Forfatteren udtrykkelig har begjæret at forblive anonym, og hans Navn er sølgeligt ikke meddelt i den tydske Udgabe; derimod har Dr. Barth betegnet ham med Navnet "Skovstjernen", et Udtryk, som passede bedre paa Lydsk end paa Norst, (hvilket de Sprogkyndige ville forstaa). — Da vi antog, at det vilde være Læserne kjært at erfare Noget om Fjellstedts senere Liv og Virksomhed, og vi ikke selv var i Besiddelse af de nødvendige Kildeskrifter, saa henvendte vi os til en af hans Landsmænd, Hr. Pastor Korelius i Vasa, Minnesota, der med særdeles Forekommenhed kom os til Hjælp og meddelte os en Skitse, hvoraf nedenstaaende er en Overfættelse. Red.

Fjellstedt er født i Sillerud i Wermland i en lav Hytte den 17de September 1802. Han opvogte som Gjøtergut hos fattige Bønder,

som gav ham Brød af Avner og Havre (men ikke tilstrækkeligt til at stille Hungerens Krav) og stiftede ham ud med Faarene Kl. 4 om Morgenens. Om Vinteren brugtes han — da han havde en stor Læselyst — til at undervise Børn, som vare ældre end han. Saaledes forløb 7 Aar. Ved 16 Aars Alder fik han Leilighed til for Alvor at tage fat paa Studierne, og gjennemgik saa Karlstads Skole, hvorefter han i 1826 kom til Universitetet i Lund, hvor hans Sproggeni vakte Forundring; inden kort Tid var han vel hjemme baade i den hebraiske og græske Bibeltext.

I Aaret 1828 blev han i Karlstad af Biskop Bjurbäck ordineret til Præst og fulgte derefter fragt indre Kald til at blive Missionsnær, hvortil han ogsaa af Skaberen var særdeles vel udrustet; thi den Lethed, hvormed han lærte fremmede Sprog, var ligesaa usædvanlig som den Lethed, hvormed han talte de Sprog, han havde lært. Han begav sig til Missions-Institutet i Basel og erholdt snart et Kald fra det engelske Missions-selskab, hvorefter han ankom til London den 23de Marts 1829 og blev optaget i "Church Missionary Society". Det var først bestemt, at han skulde sendes til Abyssinien, men derfra kom saa bedrøvelige Efterretninger, at den Plan blev opgivet. Men nu kom der Begjæring fra Missionskomiteen i Basel til "Church Missionary Society" om at saa Fjellstedt igjen, da de vilde ansætte ham som Lærer ved sin Missions-skole. Det engelske Selskab indgik herpaa, og F. til-

traadte sin Post som Lærer ved Missionsstolen i Basel den 24de August 1830. Smidlertid var hans Helbred bleven svækket, da han, medens han var i England, havde lagt sig efter Medicinen som en for en Missionær særdeles tjenlig Hjælpe-Videnskab, og derunder paa Anatomikammeret var bleven forgiftet i et Saar, hvilket paadrog ham en Sygdom, som bragte ham paa Gravens Rand.

Da hans Sundhed var gjenoprettet, fik han endelig følge sit Rald at udgaa som Missionær, idet han af "Church Missionary Society" udsendtes til Palamcotta i Tamulerlandet i Ostindien. Der prædikede han paa Tamulisk og underviste i et Præsteseminarium for Indfødte i 4 a 5 Aar. Klimatets skadelige Indflydelse paa hans Sundhed nødte ham til at vende tilbage til England, hvorfra han inden kort Tid sendtes som Missionær til det asiatiske Tyrki med Station i Magnesia, ikke langt fra Smyrna i Lilleasien. Her virkede han meget ved Bibelens Udgivelse og ved Lærebøgers Udgivelse paa Tyrkisk til kristelig Oplysningens Fremme blandt Tyrkerne, og her opholdt han sig til Slutningen af Aaret 1840. Endog paa Ny-Græst prædikede han.

Paa Grund af svækket Helbred vendte han tilbage til Europa, hvor han anvendtes dels som Lærer i Tamulisk ved Baseler-Instituter, dels som Udsending — især i Tydskland — for ved offentlige Foredrag at vække Interesse for Hedningemissionen. Denne Virksomhed udstrakte han ogsaa til Sverige, hvor han reiste vidt omkring i største

Dele af Landet og ved sine Prædikener og Foredrag virkede meget saavel til Vækkelse af kristelig Erkjendelse og Liv som til Udbredelse af Sands for Missionens Sag.

Den 2den Februar 1846 antog Fjellstedt Rald som Forstander for det nyoprettede Missions-Institut i Lund i Sverige. Han blev vistnok ogsaa opfordret til at melde sig som Ansøger til det ledige Embede som Docent (i: Lærer) i Exegeese (i: Bibelfortolkning) ved det theologiske Fakultet i Lund, men det blev intet af. Paa denne Tid begyndte han at udgive to Tidsskrifter, nemlig "Bibelvennen" og "Lunds Missions-tidning", hvilke Blade opnaaede en stor Udbredelse.

Omkring Aaret 1850 eller noget senere indtraadte der en Forandring i det svenske Missionsvæsens udenlandske Forbindelser. Man indsaa det Skadelige i at staa i Forbindelse med de ældre protestantiske Selskaber i Udlandet, da de i Henseende til Blandelsen i Almindelighed stode paa en altfor løs Grundvoold. I 1855 forenedes det svenske Missions-selskab og Lunds Missions-selskab til et Samfund, der senere traadte i Forbindelse med det lutheriske Missions-selskab i Leipzig. Efter denne Forening flyttedes Missions-Institutet fra Lund til Stockholm, medens Dr. Fjellstedt fremdeles vedblev at være dets Forstander. Siden flyttedes Institutet (og Fjellstedt med) til Upsala, hvor det under Navn af den Fjellstedtske Skole forandredes fra et Missions-Institut til et Slags forberedende Præsteseminarium. Dette stede i 1862. Skolen er endnu i Virksomhed, men

Dr. F. har fra den Tid ikke beflædt noget Embede ved samme.

Skjønt tilhørende den svenske Kirke har Dr. Fjellstedt ikke søgt eller modtaget noget fast Præstefald. Flere Gange har man tilbudt ham større Præstefald, men han har vægret sig for at modtage dem. Siden han flyttede fra Upsala, opholdt han sig meget i Göteborg, hvor han trivedes godt og havde Anledning til Omgang med sin Aandsfrænde, den begavede Domprofst, Dr. P. Wieselgren. Dr. Fjellstedt har mest sysselsat sig med literær Virksomhed, ved Siden af, at han flittigt har reist omkring i Landet og prædiket. I de senere Aar har han mest opholdt sig i Dresden i Tydskland, men i Sommertiden besøger han Sverige.

I Aaret 1831 blev F. i London gift med Christiana Beata Schweizerbaut (født i Stuttgart 1805) med hvem han har haft 6 Børn, fødte i Palamotta, Stuttgart, Smyrna, London, Basel og det yngste paa Herrestad i Smaaland i Sverige. Flere af dem ere døde.

Blandt Fjellstedts Skrifter maa

nævnes: *Ketabi duæ*, Leipzig 1842, indeholdende den engelske Kirkes Liturgi, Psalmerne m. m., oversatte paa Tyrkisk; en hel Del andre religiøse Skrifter oversatte paa Tyrkisk; en Udgave af Bibelen paa Svensk med Forklaringer, 3 Bind; de symboliske Bøger, ny Oversættelse; en hel Del andre Skrifter paa Svensk samt Oversættelser fra fremmede Sprog; forrige Aar udgav han et Skrift om Kristi Forsoning mod Lektor Waldenstrøms Bist farelser. Hans Selvbiografi, skreven paa Tydsk, er udkommen i svensk Oversættelse, Bexjö 1845, under Titelen "Herdgossan" (— den samme, som her i Bladet er gengivet).

Fjellstedt er en stor Sprogmand; han taler 15 Sprog, men læser og skriver 25. Af Bæsen er han alvorlig, from og meget fordringsløs. Da jeg traf ham i Göteborg i Aaret 1868, var hans Helse god og Sjælskræfterne livlige og virksomme. Han havde nderst ringe Tanker om sig selv; men han er sikkerlig et ualmindeligt Menneſte.

En liden Udflugt fra Vera Cruz.

(Af Sartorius.)

Følger man den slagne Landevei fra Kysten ved Vera Cruz og ind i Landet over Jalapa og Perote eller over Cordova og Orizaba, faar man ikke mere at se,

end Alle, der ville reise bekvemt, have seet og fortalt gjentagne Gange. Derimod kan man tiibeſt i den kjølige Morgenstund gjøre mange behagelige Ture ad Bivete

til Siderne. I Ebberiden rider man meget sikkert paa det faste Strandsand, medens Bølgerne ganske sagte stykke op omkring Kasteslet ved Bugten. Man ser da Nord for Kasteslet Koralkrevener rage frem og hele Skarer af Strandfugle paa Jagt efter Mollusker paa Strandbredden. De graa Pelikaner svæve tungtslyvende henover Havsladden og dumpe pludselig i Vandet efter en Fisk, som de gemme i sin store Halspose. Fiskeørnen spejder kredsende i let Flugt langt høiere tilveirs, førend den slaar ned i Vandet, sjelden forfeilende sit Byrte. Som uhyre Udderkopper fare Krabberne hen ad det jævne faste Sandlag og smutte ned i sine Smaahuller, hvis de undgaa at blive snappede af de tyknæbbede Isfugle, der sidde paa Lur efter dem og gjerne vælge et Grykke Driwtømmer til Bagholdsplads.

Efter tre Timers Ridr, eller saa omtrent, kommer man til Antiguas Udlob og følger nu Strømmen opad, hvor den kjæmper sig igjennem de dybe Sandmasser for at komme til Havet, og snart omstygges man af den vppygste Vegetation, først Leguminosernes Familie, Mimoser, Akazier og Robinier og de rigtblomstrende Jagas og Bauhinier, de slanke Cæsalpiner, derpaa de prægtige fintbladede Tamariinder og en Mængde bælgfrugt bærende Rankevæxter, men ogsaa den farlige Slyngplante Dolichos pruriens, som man vel maa vogte sig for at komme i Berøring med, hvis man ikke vil udsætte sig for at blive besat med en Masse smaa Torne, som vælte

sig ud af Hylken, der indeslutter de unge Stud, og som efterlade en pinlig Klø. Det samme er Tilfældet med Bladene af de tvende Zatrofhe-Arter (*rhus radicans*) og flere. Endnu en Mængde andre, som det vilde trætte at opregne enkeltvis, forekomme, navnlig *Ficus Americana* (i: det amerikanske Figentræ) med hele Rækker af Ibis Tantalus og hvide Heirer paa Grenene og prægtige 30—40 Fod høje Bambusgrupper, førend Palmegrupperne (*Acronomia aculeata*) vise sig.

Vi ville ikke gaa Negrenes Hytter forbi, thi Solen staar høit, Veien er tung og støvet, og en vederkvægende Frugt og lædskende Drik er her at erholde, medens vi udhvile lidt i de forfriskende Slyngter. Spillet simpelt Paulun er dog ikke disse tropiske Vaaninger! Paa Bæie eller Træstammer, nedrammede i Jorden, hviler det steile af Palmblade flattede Tag. Bjælker, Sparrevæv og Rægter ere hverken sammensviede eller gjennemtappede eller fastnaglede, men kun bundne til hinanden med Bast og Slynglantetrevler. Væggene ere sammenslattede Bambusstænger, Døre og Binduer ligeledes. Og saa Bænkene og Sengstederne og Rækkerne til at stable Husgeraad op paa, Alt af Bambusflækker. Arnen er midt i Hytten, og her ligger en Potte med Bønner (*frigoles*), ved Siden af Stenen til at knuse Maisen. Den fortladne Indvaaner, hvis afrikanske Herkomst er umiskjendelig, sælger gjerne sine Bananas og Dranger og bringer villig en Skaal Palmevin af *Acronomia*, udtappet gjev-

nem et Hul i Stammen Morgen og Aften. Denne Drif er meget sund og kjælende, inden den gaar i Gjæring og bliver syrlig og berusende.

En liden Maismark i Nærheden af Hytten, nogle Dustn Bananasstammer, adskillige Frugttræer, saasom Limon (spondias), Aguacate (Laurus), Pliama (anona), eller Savote (achras) er hele Anlægget af dyrkede Bæxter i denne rige Natur, der ikke kræver meget Arbejde til Livets Ophold af Beboerne, som desuden have Fisk, Skildpadder og Vildt i Overflødighed. Penge fortjene de sig ved at brænde Kul til Salg i Vera Cruz. Vælet er deres Lastdyr, og enhver Familie har gjerne flere af disse Dyr til forskjelligt Brug; thi en Zaracho (Charotscho), saaledes kaldes Beboerne paa Ostlysten, vilde flamme sig ved at bære en Cantaro Vand fra Floden, som ikke ligger længere end 50 Skridt fra deres Baaninger. De ride med Vandkrukkerne saalangt ud i Floden, at disse fyldes af sig selv og saa hjem igjen uden at stige af. Saaledes pleie de ogsaa sin Magelighed med at hente Brænde, og binde det paa Vælet eller Hesten til at slæbes hjem. Et Stykket for langt til at komme ind i Hytten, lægges det med den ene Ende i Jlden og fortæres saaledes efterhaanden, til det kan bringes under Tag, da det vilde være forbundet med altfor megen Uleilighed at fløve det eller sage det over.

Kort efter at have forladt Negerhytten kom vi langs Floden til Antigua, hvis gamle Stenkirke vidner om, at denne By hører til de ældste i Landet. (Anlagt af Her-

nan Cortes i 1521.) De herlig fremtonende blaa Bjerge omkring Misantla dannede Baggrunden. Herfra drog vi i sydvestlig Retning igjennem en vidtløftig Skov, egn paa meget muldrig Jordbund med høie Cæsalspinier, slanke Cedrelær og det storbladede amerikanske Figentræ, hvis lange Grene udflyde Luftrødder, som forplante sig lodret ned i Jorden, blive til Stammer og danne Løvhytter, den ene ved Siden af den anden. Utallige Slynplanter, Bignonier, Paululinier, Aristolochæer, Konvolvulæceer, Asteplejadeer o. fl. ville sig omkring Stammerne i de mangfoldigste Former og hyppig med de prægtigste Blomsterfæstons. De langbladede Bromelieer (Bromelia pita) bedækkte Grunden. Her begynder Palmestoven i al sin Pympighed og Glands, glatte, slanke Stammer 60 til 90 Fod høie, af den saakaldte Kongepalme (palma real), paa Cuba: oreodoxa regia), som har mindre Rødder end den egentlige Cocos nucifera, men af samme Slags med en endnu prægtigere Krone af store fjærformede Blade, som kneise strunke lige i Veiret og gruppevis forenede; Understoven er borttryddet, og de danne en Tempelhal med Spidsbuer, der i en fortryllende Belysning vækker en Følelse af Andagt, som grændser til Henrykkelse. Men Klimatet i denne Egn er fugtigt og usundt og udsætter for Febre af farlig Natur. Derimod har Dyreverdenen her sit Indlingsopholdssted ligesaa Moskitoævermene til Tapiren, ligesaa broget og mangfoldig som Vegetationen, tropisk og vrimlende i alle Arter.

Hjemve.

(Af Wilhelm Fr. Koren.)

Hvad er det for en sølsom Magt,
Som drager Tanken mod det Fjærne
Og dybe Længsels Ild har vakt?
Hvad hedder denne blide Stjerne,
Hvis Straaler ind i Sjælen gaa
Og bringe Hjertet til at slaa?

— Jeg har et Hjem, hvor Fader bor,
Hvor tryk jeg laa ved Moders Hjerte
Og hørte barnlig glad hvert Ord,
Da hun om Jesus først mig lærte;
Der borte, fjærnt bag Bjerge blaa,
Der varme Hjerter for mig slaa.

Der fløi min Tid saa frydsfuldt hen,
Og flød end Taaren tidt i Skolen,
Saa svandt den dog saa snart igjen
Som Morgendug i Foraarsolen, —
Der er mit Hjem, didhen jeg maa,
Der varme Hjerter for mig slaa.

Ja, Hjemve er den stille Magt,
Som griber Hjertets dybe Streng,
Den tause Klang, som der er vakt,
Vil Hjertets skjulte Døre sprænge.
Jeg kan ei andet — hjem jeg maa —
Der varme Hjerter for mig slaa.

* * *

Jeg har en Fader mægtig, god,
Som bor i Himlen i det Høie,
Han lyser kjærlig for min Fod
I Sorg, i Glæde, Savn og Møie,
De Engle rene om ham slaa, —
Der varme Hjerter for mig slaa.

Did staar min Længsel og min Lyst,
Til Hjemmets Glæde i det Høie,
At frydes ved min Frelsers Bryst,
At se hans lyse, milde Døie,
Og samles med de frelste Smaa, —
Der varme Hjerter for mig slaa.

O, kunde jeg ei stunde did,
 Og var mit Hjerte uden Længsel,
 Hvor blev da Maalet for min Fod
 Og Haabets Glæde i min Trængsel?
 Saa iler jeg mit Hjem at naa, —
 Der varme Hjertes for mig slaa.

Den gamle Ringers Juleaften.

En sand Fortælling.

I sin Lænestol ved Ornen sad den gamle Klaus. Hans gamle Bibel laa opslaaet for ham paa Bordet. Efterat han havde holdt sin lille Middagshvile, havde han taget Bibelen ned fra Hylden over Stuedøren for endnu engang at læse Epistelen for fjerde Søndag i Advent, thi det var Juleaften. Epistelens Ord ere som klangfulde Festtoner, og de kunne vissefælgelig fremme en Kristensjæl glad. "Glæder Eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæder Eder!" — "Herren er nær!" — "Værer ikke betymrede for Noget, men i alle Ting lader Eders Begjæringer fremføres for Gud i Paafaldelse og Bøn med Taksigelse!" En kristelig Sjæl havde den gamle Klaus, men Festtonerne syntes alligevel ikke at være trængte derind. Han sad med foldede Hænder, hvilende tilbage i sin Lænestol, og saa ret betydningsfuld ud over sin Bibel. Billeder fra den soundne Tid vare traadte frem for hans Sjæl. Han tænkte paa en Tid, da det ikke havde været saa stille i hans lille Stue. Tre muntre Gutter havde

dengang drevet sit Spil derinde, og han havde dagligen haft sin Fornøielse deraf. Den ene af dem var hans eneste Søn, ved Navn Kristian; begge de Andre, Johan og Gottlieb, vare Nabobørn, der vare opvoiede med hans Søn; men de havde særdets i hans lille Stue, saa at de vare ligesom hjemme der. Guttene var imidlertid vogede til, og enhver af dem havde nu lagt en Sorgens Byrde paa den Gamles Hjerte. Deraf maatte det vel komme, at Grindringen om den Tid, da de saa glade havde leget hos ham, stod saa levende for hans Sjæl, og at han nu sad der saa bedrøvet paa Juleaften.

Kristian var efter sin Konfirmation kommen i Lære hos en duelig Smedker og, efterat have udlært, gaaet paa Vandring. Han havde ofte skrevet, og den Dag, paa hvilken et Brev indløb, havde altid været en Festsdag. Thi paa hans Breve var det at mærke, at hans Reiseaar ikke vare tabte Aar. Han fortalte om fremmede Lande og Stæder og om Alt, hvad han havde lært og seet paa sin Reise;

ogſaa fortalte han om de ſtore Værkſteder, paa hvilke han havde fundet Arbeide og om det, han der havde lært i ſit Fag. Men et i Særdeleſhed glædede den Gamle beſtandigt, nemlig det, at hvert Brev vidnede om, at Kriſtian ikke i Udlandet havde glemt ſin gamle Fader og ſin troſte Herre. Det ſidſte Brev var ſrevet fra Bremen, og idet den Gamle tog det i Haanden, anede han ikke, at det lette, lille Brev gjemte en ſaa tung Sorgens Byrde for ham. Kriſtian meldte nemlig ſin Fader, at han havde beſluttet at gaa til Amerika med en god Ven, fordi der var godt Arbeide og rigelig Betaling at finde for dygtige Smedkerſvende. Det var nu en meget let Sag, og blive i Amerika vilde han ikke, han var jo endnu ſprung til allerede ſelv at anlægge et Værkſted; om ſaa Ar vilde han igjen være tilbage og ſtulde da med Guds Hjælp bringe en flækkelig Sam med ſig for derefter at nedſætte ſig i Hjemmet. — Havde han, hvilket vilde have været rettet, førſt foreſpurgt ſig hos ſin Fader, om ogſaa han billigede denne Plan, da var der ſikkert ikke blevet Noget af hans Reiſe over det aabne Hav. Men nu var han allerede underveis, da Brevet indtraf, og den gamle Klaus havde ikke kunnet holde ham tilbage. — To Ar vare allerede forløbne, og Brev var endnu ikke indløbet fra Amerika. Hvor meget kunde der ikke paa den lange Reiſe og i den lange Tid være tilſtødt Sønnen, og hvo vil gaa i Rette med den Gamle, fordi han ikke i Overensſtemme med Apſtelens Ord havde kunnet fri-

gjøre ſin Sjæl fra al Befyring. Til denne Sorgens Byrde var der paa Juleaften endnu kommet to andre, og diſſe havde Johan og Gottlieb, begge hans Søns Legebødre og Skolekamerater, fremkaldt. Det hængte ſaaledes ſammen: Den gamle Klaus var Ringer. I mange Ar havde han beklædt denne Poſt i Menigheden, og med Glæde havde han røgtet ſit Kald. Var Fortjeneften end ikke ſtor, ſaa var den dog tilſtrækkelig til dermed at beſtride Huſleien. Deſuden var det den Gamle en ſtor Glæde at have en Tjenefte ved Helligdommen, og naar han om Søndagen lod Kloffen lyde, eller Aftenen forud indringede en Høitidsdag, tænkte han ofte paa Pſalmens Ord: "Jeg udvælger hellere at være hos Dørtærſtelen i min Guds Huſ end at bo i de Ugudeliges Paaluner!" (Pſ. 84, 11). Kirkeværgeren var nu kommen til ham om Formiddagen og havde udbetalt ham Lønnen for det ſidſte Halvaar. Men den gamle Klaus havde bemærket, at Værgeren endnu havde noget Andet paa Hjerte, ſom han ikke ret vidſte at komme frem med. Endelig kom det da for en Dag. Han ytrede, at for Fremtiden vilde Ringningen dog viſt falde den Gamle noget beſværſelig; Kommunen havde derfor ſeet ſig om efter en anden Ringer, og fra Nytaar vilde han deſaarſag have at opgive Tjeneften. Det var for den gamle Klaus et haardt Slag, der gjorde ham dobbelt ondt, fordi han ſlet ikke havde ventet det. Han foreſpurgte ſig noget nøiere, og da kom det frem, at Johan, ſom var bleven Dagſleier,

havde formaaet Børgen til at overdrage ham Tjenesten. Det forekom vistnok den Gamle at være en slet Tak for al den Kjærlighed, der i hans Hus var bleven vist Johan; men han taug dermed. Børgen syntes det ret tilpas, at Sagen var saa hastigt afgjort, og han førte med synlig lettet Hjerte Samtalen over paa andre Gjenstande. Om Bind og Beir begyndte han, talte dernæst om nogle Byngheder og opkaftede tilsidst det Spørgsmaal, om den Gamle allerede havde søgt sig en anden Bolig. Klaus syntes noget forundret over dette Spørgsmaal og svarede, at han haabede, at han ikke skulde faa det nødig, saalænge indtil Kirkegaardsgroveren indrettede ham det sidste Børelse, hvilket jo ikke kunde vare saa lang Tid. "Saa, saa!" svarede Børgen, "naa, saa bliver der vel ikke noget af den Sag."

"Af hvilken Sag?" spurgte den Gamle.

"Af, at Gottlieb, af hvem I jo har leiet Boligen, vil til Foraaret nedrive det gamle Hus og opbygge et nyt", svarede den Anden. "Men han vilde jo uden Tvivl allerede have sagt Eder det, dersom han virkelig tænkte derpaa!" Med det Samme tog Børgen sin Hat, ønskede den Gamle en glædelig Fæst og gik bort.

Han betænkte sandsynligvis ikke, at hans Dnste maatte for den Gamle lyde næsten som Spot; thi han havde paa en Gang paalagt det gamle Hjerte to Sorgens Byrder, om hvilke Klaus selv ikke vilde kunne sagt, hvilken der var den tungeste. "Altsaa ude af Tjeneste og ude af Hus!" sukede han,

efterat den Anden var gaaet bort. Derpaa taug han, taug ogsaa mod Sædvane, da hans Datter Anna havde taget af Bordet og fremsagt Bordsbønnen, og stirrede, endnu bestandig taus, med kummerfuldt Blik hen over sin Bibel.

Anna sad ved Binduet og spæde. Allerede havde hun et Par Gange taus seet op fra Sytøiet hen til den Gamle. Tilsidst lagde hun Arbeidet fra sig og spurgte: "Har du det ikke godt, Far?" Det var, som om Ordene vækkede den Gamle af hans Drømme. "Ikke hede, Barn, end en gammel Mand kan have det, hvem man har frataget hans Tjeneste og vil drive ud af Huset!" svarede han, og Taarerne kom ham i Øinene. Anna udbrød høit: "Kjære Fader, hvem skulde kunne gjøre Sligt?"

"Nu, Johan kan det Gne og Gottlieb det Andet", sagde den Gamle. "De kunne ikke vente, indtil den gamle Klaus gjør Plads for dem, og de havde dog gjerne for de Par Aar, han endnu har at leve i, kunnet lade ham beholde det Stykke Brød og den rolige Plads bag Ønen." Og nu fortalte han hende, hvad der var skeet om Formiddagen, og det blev ham allerede lettere om Hjertet, da han ogsaa kunde lægge Byrden, som trykkede ham, paa Datterens tro Sjæl. Anna havde hørt paa Faderens Beretning. Da han fortalte om det Puds, som Johan havde spillet ham, gav hun sin Utilfredshed Luft gennem nogle misfornøiede Ord; men da han berettede videre om Byggeriet, som Gottlieb havde i Sind, faldt den ene Taare efter den anden paa

hendes Sytøi. Den Gamle begyndte nu at troste sit grædende Barn, og det var ligesom om Trøsten, han søgte at bibringe hende, ogsaa gjorde hans eget Hjerte roligt og tilfreds igjen. "Anna", sagde han tilsidst, "vi ville ikke lade vor Zuleglæde forstyrre. Sagen er tung, men vi have jo En, som kan gjøre os det Tungeste let. Og giv mig nu mine Handster og mit Tørklæde. Nær havde jeg for vor Snaffen glemt, at jeg endnu skal ringe. Jeg vil dog ikke tilsidst lade mig sige paa, at jeg ikke trolig har påstet mit Embede."

Strax derpaa traadte den gamle Ringer ud af sit Hus og gik rast gennem Byen hen mod Kirkegaarden. Enhver, som saa ham, hilste ham veuligt, og en Flok legende Børn, han gik forbi, standsede for et Dieblit med deres Leg for at ønske ham en glædelig Fest. Hans graa Haar vare en Hæderskrone, som han havde fundet paa Nætsærdighedens Bet. Siden han havde betroet Datteren sin Rummer, var han igjen bleven fornoiet; ja, han følte sig ret høitidelig stemt, efterat han var traadt ind i Taarnet og belavede sig paa at trække sin kjære Klokke. I tre Afdelinger blev Julen indringet, saaledes havde det fra gammel Tid været Skik her. Idet den Gamle lod de første Klokketoner lyde hen over Landsbyen, fremkaldte Klokkens Lyd Zuletanker i hans Sjæl. Han tænkte paa Ham, som, omendkjønt han var rig, dog, for skalkels Synderes Skyld, var bleven saa fattig, at han som et lidet Barn havde ligget i Krybben i Bethlehem. Han glædede sig over,

at han med sin Klokke turde forkynde Menigheden, hvad Herrens Engel havde forkyndt Hyrderne, nemlig at en Frelser er født for Verden. Idet han satte sig ned for at vente lidt og hvile en Smule, takkede han Gud, fordi han ogsaa havde beriget hans Sjæl med Frelserens Erkjendelse, og bad om en sand Zulevelsignelse for sig og hele Menigheden. Og det var, som om Klokkens Klang, da han paany lod den lyde, gav hans Bøn Vinger; derfor bad han videre for Præsten, som om Morgenen skulde forkynde Zulevangeliet, og for Alle, som maatte komme for at høre det; han bad for Menighedens Unge og Gamle, at dog Ingen af dem Alle maatte gjenneleve Festdagene uden i Anden at træde hen til Krybben i Bethlehem. Og medens han atter sad og hvilede, traadte endnu engang frem for hans Sjæl Billedet af de tre Gutter, som forud havde udgjort hans Følge paa denne Vandring. Han tænkte paa, at de himmelfste Hærskarer i Julen havde sunget: Fred paa Jorden! "Ja, Fred!" sagde han ved sig selv og begyndte for tredje Gang Ringningen. Og atter ledsagede han Klokkens Lyd med sin Sjæls Bøn. For Johan bad han, at Herren vilde tilgive ham hans Uret, og for Gottlieb, hvem han altid havde haft saa kjær, og for sin elskede Søn, som maaste langt borte i det Fjærue høitideligholdt Julen, at Herren, hvor Kristian end maatte opholde sig, vilde skjænke hans Sjæl sand Zuleglæde. "Amen!" sagde han derpaa, idet han for sidste Gang trak sin Klokke. Han var tilmode,

som om han med den vilde trække de Tre til sig for at sige dem, at de dog endnu Alle havde beholdt deres Blods i hans Hjerter. Der- efter gif han glad hjem, og atter klang det ham gennem Sjælen: "Jeg udvælger hellere at være hos Dørtærstelen i min Guds Hus, end at bo i de Ugudeliges Paaluser!"

Der er noget Særegent ved saadan en Klokke! Den har kun en Metaltunge og bestandig kun den samme Klang, og dog tiltaler Klangens Dren og Hjerter saa høist forskjelligt. Hvo har ikke erfaret det! Hvor ganstede anderledes er det ikke, naar Klokken lyder for at sige Menigheden, at En af dens Midte stedes til den sidste Hvile, end naar den om Søndagen med de samme Toner indbyder Menigheden til Gudstjeneste i Herrens Hus! Efter som de Tanker ere forskjelligte til, hvilke Klokker fremfalder i Hjerterne, antager den selv en forskjellig Klang. Det erfarede paa hin Juleaften tre Mænd, som ad forskjelligte Veie vandrede mod Landsbyen, i hvis Kirkegaard den gamle Klaus lod Juleklokkerne lyde. Den Første var Johan, som med Øgen paa Skuldrene i Skumringen vendte hjem fra Arbeidet. Han havde arbeidet i et nærliggende Krat og havde ladet sit Værktøj hvile, saasnaart han hørte de første Klokketoner. Klokkerne havde denne Gang ingen fornøielig Klang for ham. Han maatte tænke paa ham, som i saa lang Tid havde ringet den, og hvem han nu snart vilde afløse i denne Tjeneste. Da Klokkerne lød for anden Gang under hans Hjemban-

dring, fremkaldte den tillige i hans Sjæl Erindringen om den lille Stue og den venlige Gamle, om Legene, ved hvilke han der havde haft sin Fornøielse, og om Spadsereurene til Taarnet, paa hvilke han havde ledsaget den Gamle; og bestandig alvorligere og alvorligere bleve Tonerne fra Taarnet; de syntes ham som en Klage fra den Gamle, fordi han snart skulde ringe for sidste Gang, og som en Bebreidelse mod den, der havde fortrængt ham af Tjenesten. Nu var det atter stille. Men i hans Indre var det ikke stille; hans Hjerter var blevet fuldt af Uro. Og da Klokkerne lød paany, var han nær ved at græde, saa trangt var det ham om Hjertet. Da fløi en Tanke ham gennem Sjælen; det forekom ham, som om Herren havde sendt ham den Tanke, og han fordoblede sine Skridt, ligesom om han ikke kunde give Tid, indtil han fik iverksat den Beslutning, han havde fattet.

Den Anden, som ad en anden Veie vandrede mod Landsbyen, var Gottlieb. Han var ogsaa paa Hjemveien; thi han var om Morgenens gaaet til Staden for at indkjøbe Noget til Julegave for sin lille Datter. Gottlieb var en formuende Bonde, som for et Aar siden havde mistet sin Kone, og siden den Tid levede han med sin eneste lille Datter paa sin Gaard. Da han hørte Klokkerne lyde, tænkte ogsaa han paa den Gamle og paa den hyggelige lille Stue, i hvilken han havde oplevet saa mange glade Timer. Hvad Børgen havde fortalt, var ikke grebet ud af Luften; men Klokkerens Toner fremkaldte

alligevel ingen Bebreidelse i Gottliebs Sjæl, men derimod allehaande rolige og tilfredse Tanker, og ogsaa han gik raskere til, som om han denne Gang havde særdeles Hast med at naa Landsbyen.

Og den Tredie? Ja, paa ham var Hjertet nær ved at sværges, da han i det Fjerne hørte Kloffen. "Det er ham endnu!" sagde han ved sig selv, "ja, det er endnu hans Ringning!" Manden syntes for Alvor udmattet; han maatte sikkert paa den Dag allerede have gaaet mange Skridt med sin svære Kandsel. Men saasnart han hørte Kloffen, blev ogsaa hans Gang raskere; han vilde helst have haft Binger for hurtigt at naa Byen og i Byen det lille Hus, til hvilet hans Tanker allerede forlængst vare gangne forud. Det var Kristian, som kom hjem fra Udlandet.

Imidlertid havde den gamle Klaus indtaget sin Plads i Lænestolen og saa ingenlunde mere saa bedrøvet ud. Hans Anna havde tændt Lampen og rykket sin Stol hen til Bordet. Nu kom Nogen ind i Huset. Det maatte være en Bekjendt, thi, uagtet Mørket, gik han rask hen imod Stuedøren. Endnu førend Anna havde taget Lampen for at lyse, stod han allerede i den lille Stue.

"God Aften!" sagde han. "Jeg ønsker Eder en glædelig Fest!" Den Gamle forstrækkedes næsten, idet han hørte Stemmen; det var Johan. "Naa, saa du er ude saa flde!" sagde han, og man kunde høre paa ham, at han var forundret over Besøget. "Ja, Fader Klaus", svarede den Anden, "J kan vel sagtens tænke, at jeg har

Noget paa Hjerte. Hjertet maa lettes derfor, for at jeg rolig kan lægge mig til at sove." Og nu fortalte han aabenhjertig, hvorledes det var gaaet ham paa Veien, og tilføiede: "Og derfor kommer jeg nu for at sige Eder, at jeg paa ingen Maade mer vil bringe Eder ud af Eders Tjeneste. Ring bestandigt endnu, saalænge I kan ringe, og naar det engang falder Eder for svært, saa lad mig det vide; jeg skal da gaa med Eder, ligesom forhen, og afløse Eder ved Arbeidet. Og imorgen siger jeg selv Bærgen, at jeg ikke vil berøve Eder Levebrødet; men giv mig nu Eders Haand, og lad Alt være tilgivet og glemt!" Dermed hød han den Gamle Haanden, og denne slog til, og Taarerne raudt ham ned over Kinderne, men denne Gang var det Glædetaarer. "Johan", sagde han, "der lønne Gud dig for, at du vil lade mig blive ved Kloffen. Se, det har gjort mig ondt, at det netop var dig, som vilde bringe mig ud af Tjenesten; men nu er Alt igjen godt! Børn! vi have en Fætte, som hører vor Bøn; derover ville vi glæde os og være fornøiede!"

Johan sad endnu lidt og talte om gamle Tider; derpaa stod han op og gik, fordi han ventedes i Hjemmet, og det var en fornøielig Afsked, idet han gav den Gamle Haanden.

I Døren mødte han Gottlieb. Ogsaa han traadte ind i den lille Stue med en venlig Hilsen og med Dasket om en glædelig Fest. Den Gamle blev ganske underlig tilmode, da han saa ham komme, thi han tænkte paa Julebringningen,

og det Spørgsmaal fløi ham gjennem Sjælen, om han da ogsaa havde hidringet og hidbedet ham. Gottlieb satte sig hos den Gamle. Han vilde allerede for længe siden have været der for at sige ham, at han til Foraaret vilde istedetfor den gamle Bolig, der dog var altfor jammerlig, opføre en ny — saaledes begyndte han. Den Gamle svarede ham, at han allerede idag havde hørt derom, og at det faldt ham tungt at drage ud af Huset, hvori han havde oplevet saa mange gode og slemme Dage. "Det har jeg allerede tænkt mig", afbrød Gottlieb ham, "og jeg kommer netop for at gjøre Eder et Forslag. Hvorledes vilde det være, Fader Klaus, om I flyttede over til mig og bragte Eders Anna med? Og dersom Anna vilde sige Ja dertil, saa kunde hun blive min Hustru og en kjær Moder for min lille Datter." Da idet han sagde dette, vendte han sig til Anna og bød hende sin Haand. Men hun sad atter, ligesom om Eftermiddagen, og bød

sig over sit Arbeide, og den ene Taare efter den anden faldt ned paa hendes Spiis. Den Gamle havde lænet sig tilbage i sin Lænestol og foldet Hænderne, men han saa ikke længer sorgfuld ud; han sad derimod heusunken i stille Glæde og takkede Herren, som idag saa vidunderligt havde forandret al hans Sorg til luttet Glæde.

Neppe havde Anna givet Gottlieb sit Jaord og den gamle Klaus skjænket dem Begge sin B. I. Signelse, da Stuedøren endnu engang aabner sig, og en bekjendt Stemme raaber: "Fader, kjære Fader!" og førend han ret kunde bestinde sig, slutter den gamle Klaus sin Kristian i sine Arme. "Herre, min Gud og Herre, det er for Meget!" udbrøder den Gamle. "Jeg er ikke værdig til den Barmhjertighed, Du har vist mod Din Tjener. Alle Ere! Jeg har kaldt dem, og Du har sendt dem, Dit Navn være høiløvet!" Og udenfor, under den gamle Ringers Bindu, sang Børnene sin Julefang.

Maximilian paa Miramar og i Cucretaro.

(Efter Living Age.)

(Slutning.)

Dmtrent ved Midnat gik Lopez og hans Tropper over til Fienden Juarez's Soldater marscherede i Strikhed ind og omringede Klosteret, hvor Keiseren og hans Stab

sov. Ved Daggry flødte Maximilian sig paa og vækkede Prinds Salm-Salm, hvorpaa de gik ud sammen uden andre Vaaben end sine Sabler. Da de naaede Por-

ten, opdagede Maximilian Fiendens Soldater, der stode paa Vagt, hvorpaa han vendte sig mod sin Ledsjager og udbrød: "Man har forraadt os. Her ere Fiender!" Lopez, som havde seet dem komme ud paa Gaardspladsen, udvegede i samme Dieblig Keiseren for Oberst Rincon Gallardo, der kommanderede en Afdeling af Juarez's Tropper. Rincon var en hæderlig Soldat og en godhjeret Mand. Han sagde, hørt nok til at høres af sine egne Folk og af Maximilian: "Der er kun Borgere! Lad dem vassere; de ere ikke Soldater!"

Keiseren og Prinds Salm-Salm gik derpaa ud gennem Klosterporten og stødte sig til den modsatte Ende af Byen. Ikke en Lyd høretes i de tomme Gader, men med Et afbrødes Løusbeden ved en livlig Musiktid og Juaristernes og de Keiserliges Krigermaal i en tilstødende Gade. Miramon forsvarede med sine Folk en af Querezaros vigtigste Gader, men blev snart ruffen i Ansigtet af en Kugle. Næsten blind faldt han til Jorden og blev tagen til Fange.

Keiseren og Generalerne Mejia, Castillo, Avellano og Prinds Salm-Salm traf sig tilbage til en liden Høi, som beherskede Byen; men de havde intet Artilleri, ingen Midler til at forsvare sin Stilling. Der stode de paa de nøgne Klipper, hvorhen de havde taget sin Tilflugt, ligesom skibbrudne Sømand, der hvert Dieblig kunde vente at sluges af de stigende Bølger. General Escobedo, en raa, grusom Mand, forhen en Mulseldriver, gjorde Forberedelser til at storme Høien med fire Batailloner Infan-

teri og en stærk Afdeling Kavalleri. "Før ikke! I ville kun udgøde Blod til ingen Nytt", sagde Keiseren til den lille Trov af trofaste Tilhængere, som omgave ham. Med en vemodig, dæmpet Stemme befalede han derpaa en af sine Adjutanter at sætte et hvidt Kommetørklæde til Enden af en Bajonet. Juaristernes, som kom opad Høien, gjorde Holdt. Et Diebligs dyb Løusbed paafulgte. En Mand, klædt i mexikansk Generalsuniform, traadte frem. Han standsede et Lødet Dieblig, idet han traadte ud af den lille Gruppe, og saa omkring sig. Derpaa gik han med faste Skridt ned fra Høien, fulgt af flere andre Generaler. Juaristernes hilste ham med deres Partraab: "Vive la libertad!" De saa snart, at det var Keiseren. Maximilian gik lige hen til General Corona, der kommanderede en Afdeling Frivillige fra de Forenede Stater, som kaldtes "Westlegionen". Den bestod af femti Mand, der hver havde Officersrang. "General", sagde Maximilian, "jeg er bleven forraadt baade af Mennesker og af Lykken; der er Guler og Faderløse nok i Verden alle rede; her er min Kaarde."

"Deres Majestæt!" svarede Corona, sorglemmende, at han ikke længere var Keiser, "behold Deres Kaarde."

Han betydede da Maximilian at bestige en Hest og førte ham og de andre Fanger til Santa Teresitas Kloster.

Keiseren og hans Generaler bleve der indespærrede i Bygningens Kjældere, hvor de ikke alene maatte sove paa den bare Jord, men des-

uden overlodes til at lide baade af Hunger og Kulde. Efter nogle faa Dages Forløb var dog Prindsesse Salm-Salm istand til at yde dem nogen Hjælp. De bleve overflyttede til Klosteret La Capuchina, hvor deres Venner erholdt Tilladelse til at sende dem Vin, Klæder og Fødemidler. Prindsesse Salm-Salm viste sig i Skurningen af dette Sørgesvit som en sand Heltinde. Hun listede sig gjennem Fiendens Linier for at komme ud af Byen Mexiko og var to Gange nær ved at blive sludt af Diaz's Soldater. Hun blev bestoldt for at forsyne de østerrigste Soldater, som holdtes fangne i Chapulterec, med Penge og blev sat i Fængsel i Guadeloupe. Tilfaldt fik hun Tilladelse til at forlade Mexiko og reise til Europa, men fik dog indrettet det saa, at hun fik en Sammenkomst med sin Mand i Queretaro. Idet hun derefter reiste om Natten og laa i Skjul om Dagen, lykkedes det hende at naa frem til St. Louis de Potosi, hvor Juarez opholdt sig. Da Maximilian hørte om denne skjæffe Daad for hans Skyld, kunde han ikke holde Taa- rerne tilbage.

Fangerne tilbragte tre Uger i La Capuchina i fuldstændig Uvidenhed om, hvad man vilde gjøre med dem. Ja, det syntes, som om Juaristerne selv vare i Forlegenhed med dette Spørgsmaal. Den 10de Juni bleve dog Fangerne underrettede om, at Juarez havde givet Ordre til at stille dem for en Krigsret, der skulde holdes den 12te Juni.

"Hvor vilde I føre mig hen?" spurgte Maximilian, da en Officer

kom for at afhente ham. "For Krigsretten", lod Svaret. "Hvor skal den holdes?" "I Theatret." "Da kan jeg ikke følge Dem. Jeg vil ikke fremstilles til offentligt Skue i et Theater. De kan gaa alene."

Officeren gif bort, thi han saa, at Intet uden Magt kunde bringe ham til at forandre hans Beslutning.

Generalerne Miramon og Mejia bleve trukne frem paa Scenen, hvor Krigsretten holdtes. Theatret var fuldt af Tilskuere. Det var et Skuespil, og Tilskuerne slap at betale. Forhandlingerne varede i tre Dage. Keiseren blev bestyldt for Usurpation (d: for at have med Vold trængt sig ind i en Bærdighed, som ikke tilkom ham), for at have opægget og ophidset Følket til Borgerkrig og for at være Skyld i, at 40,000 Patrioter (d: Fædrelandsvenner) havde mistet Livet, hvilke ifølge hans Ordre af 3die Oktober 1865 vare blevne sludte eller hængte, — en Ordre, som vi erindre, blev udstedt paa Bazaines indstændige Opfordring.

Om Morgenen den 15de Juni 1867 traadte General Escobedo ind i Fængslet med Krigsrettens Kjendelse i sin Haand.

Maximilian, der gjettede sin Skjæbne, sagde venligt: "Læs den op, General! Jeg er beredt til at høre Dem." Maximilian, Miramon og Mejia vare dømt til at stydes.

"Jeg forstaar Dem", sagde Keiseren med fuldkommen Sindsro. "Loven af 3die Oktober 1865 blev givet for at holde Røvere i Løms-

me; — denne Dom er Morderes Berf.“

Med et pludseligt Udraab greb Escobedo efter sin Revolver ved disse Ord, men fattede sig dog snart og svarede: “Jeg antager, at en Forbryder maa tilstaaes den Ret at bande sine Dommere.“

Maximilian vendte ham Ryggen, og Escobedo forlod Fængslet.

Det var bestemt, at Dommen skulde fuldbyrdes den følgende Dag, men det blev ved en Ordre fra Suarez udsat til den 19de Juni.

De engelske og preussiske Gesandter skyndte sig imidlertid til Suarez i Haab om at erholde Be-naadning for den dødsdømte Keiser, men Suarez var ubøielig og erklærede, at Henrettelsen var nødvendig for Republikkens Sikkerhed.

Ratten før sin Død bad Maximilian sine Vogtere om en Sag. Da dette blev ham negtet, bøn-faldt han dem om at affjære en Lok af hans Haar. Da dette var gjort, skrev han et Brev til Charlotte.

Han kyskede Brevet, lagde deri den lyse, bløde Lok af sit eget Haar og lagde det sammen med andre Breve, som han havde skrevet til sin Moder, til Erkehertuginde Sophie og andre Venner. De vare alle skrevne paa Fransk med en tydelig, bestemt og sikker Haand.

Da Kloffen slog sex, blev Døren til hans Fængsel aabnet. “Jeg er færdig“, sagde Maximilian, idet han gik frem for at møde Office-ren. Idet han traadte ud gjennem Klosterets Dør, udbrød han: “Hvilken deilig Morgen! Jeg har altid tænkt, jeg skulde ønske at dø i Solkin paa en Sommerdag.“

Han steg op i Bognen, som stod færdig. Miramon og Mejia fulgte efter, samt en Præst, som var hos dem paa det Sidste. De bleve eskorterede af en Troppesafdeling paa 4000 Mand og førtes til den samme Klippehøi (Cerrodella Camvana), hvor de havde overgivet sig. De sadde oprette i Bognen med et frimodigt Smil paa deres Ansigter. De vare omhyggelig klædte som ved en festlig Anledning. Egnens Beboere strømmede til for at se dem passere og betragtede dem med taus Medlidenhed og Beundring. Den Ro og Selvbeherstelse, som den dødsdømte Keiser lagde for Dagen, gif Alle, selv de mest Ligegyldige, til Hjerte. Kvinderne vendte sig bort for at skjule sine Taarer. Maximilian var en meget smuk Mand; hans smukke lyse Haar var delt ved en ret Linie fra Panden til Nakken; hans blaa Øine vare klare og milde og havde et bedende Udtryk.

I den sidste By paa deres Betfaaes Mejia pludselig at skifte Farve, og han faldt tilbage i Bognsædet. Han havde faaet Die paa sin Kone, der, bleg og med uredt Haar, holdt deres lille Barn i sine Arme og saa ud ganske som en Afstundig. Han bøiede sig ned bagved sine Kamerater, sukkede dybt og udsækkede sit Ansigt.

Man kom til Foden af den lille Høi. Keiseren lag ned, kostede Støvet af sine Klæder, gif saa op til den lille Trop, som skulde skyde de Dømte, gav hver af Mændene en Unze Guld og sagde: “Tag godt Sigte, mine Venner! og hvis det er muligt, da træf mig ikke i Ansigtet; søg at træffe mit Hjerte.“

En af Soldaterne græd. Maximilian gik hen til ham, lagde sin med Tiligransarbejde smykkede Sølv Cigaræske i hans Haand og sagde: "Behold denne, min Ven! til Erindring om mig. Den blev givet mig af en Fyrste, som er mere lykkelig, end jeg er nu."

Den kommanderende Underofficer kom til ham og udtalte det Haab, at han vilde tilgive ham. "Min gode Mand", sagde Maximilian, fornøjet. "En Soldat maa altid adlyde Ordre. Hans Drogave er at gjøre sin Pligt."

Dervaa vendte han sig til Miramon og Mejia og sagde: "Mine gode Venner! lad mig omfavne Eder for sidste Gang." Han gjorde saa og tilføiede: "Om nogle Minutter ville vi være sammen i en bedre Verden."

Dernæst vendte han sig til Miramon og sagde: "Den bæderligste Plads tilkommer den Kjøleste. Tag min."

Da han saa, at Mejia var meget nedslaaet ved Synet af sin stakkels bedrøvede Hustru, trykkede Maximilian hans Haand og sagde: "Gud vil ikke forlade vore lidende Efterlevende. De, som i denne Verden dø uretfærdigen, skulle ved deres Retfærdighed i den næste"

Trommerne begyndte at slaa, og Enden var nær. Maximilian traadte frem, gik op paa en Sten og talte til Tilskuerne:

"Mexikanere! Mænd i min Stilling og af min Rang, der føle, som jeg føler, maa enten blive det Folks Beljørerere, over hvilket de ere satte til at regjere, eller ogsaa dets Martyrer. Det var ingen egennyttig, ubestudig

U-gjerriighed, som kaldte mig hid, — I selv indbøde mig til at modtage Eders Throne. Førend jeg dør, lad mig sige Eder, at med alle de Gvner, som jeg besidder, har jeg søgt Eders Vel. Mexicanere! maatte mit Blod blive det sidste, som I udgyde, og maatte Mexico, mit ulppfeligste, adopterede Land, blive lykkeligt, naar jeg er borte!"

Saa snart han havde indtaget sin Plads, kom en Sergeant frem og befalede Miramon og Mejia at vende sig om. Som Forrædere skulde de skydes i Ryggen.

"Farvel, kjære Venner!" sagde Maximilian, lagde Armene ikors og stod ubevægelig som en Støtte.

Da der blev kommanderet: "I Armen, Gøderet", hørtes der en Rurreu af Uvillie, ledsaget af Trudler fra de Dele af Mængden, der bestod af Indianere. Deres nationale Overtro og Sagn gjorde, at disse simple Folk vare Keiseren meget hengivne. De havde en Spaadom iblandt sig, at en Dag skulde der komme en hvid Mand over Havet og sætte dem i Frihed. Mange af dem saa i Maximilian denne Befrier. Officererne vendte sig truende med dragne Sværd mod Mængden. Dervaa fulgte Ordene: "Læg an! Fyr!" "Længe leve Mexico!" raabte Miramon. "Charlotte! stakkels Charlotte!" udbrød Maximilian. Da Røgen var borte, laa der tre Lig, hvor de havde staaet. Keiserens var gjennemboret af fem Kugler. De lagdes i Ligkister, som stod færdige i Nærheden, og Ligene bleve under samme Bevogtning

førte tilbage til Klosteret La Capuchina.

"Nu, da Keiseren er død, ville vi bevise de jordiske Levninger af en Erkeheraug af Østerrig den tilbørlige Væ", sagde Oberst Miguel Palacios, til hvem dette var overdraget.

Magimilians Legeme blev balsameret og Kisten sat hen i en Hvælvning. Den russiske Gesandt, Baron Magnus, ansøgte forgjæves om at erholde Keiserens Lig udleveret. Den østerrigste Vice Admiral Tegethof maatte komme og personlig forlange dets Udleverelse i November 1867. Ved Admiralsens Bestræbelser bleve de østerrigste Soldater, der endnu holdtes i Fængsel, satte i Frihed, og ligeledes Prinds Salm Salm, som under Dødsdom havde henfiddet i Fængsel siden hans Herres Genretielse.

Istedesfor de to tusinde Unzer Guld, som Lopez ventede sig, fik han kun omtrent \$7,000 Hans Hustru vilde ikke leve sammen med ham efter hans Forræderi mod Magimilian, og engang, da han henvendte sig til General Rincon

Gallardo for at bede ham at anvende sin Indflydelse for at forskaffe ham Gjenindsættelse i hans forrige Stilling i den mexikanste Armee, — en Stilling, som han havde forspildt ved sin Forbindelse med den keiserlige Regjering, — fik han følgende Svar: "Oberst Lopez! hvis jeg nogenstunde skulde anbefale Dem til nogen Stilling, maatte det være en Stilling under et Træ med et Reb om Deres Hals, fæstet til en af dets Grene."

Magimilian vil i Historien leve som en hæderlig Mand og som en Kyrste, der er bleven henrettet uforstyldt. Den Dag idag ville ikke Indianerne i Queretaro opføre en Murstenshytte uden at lægge i Muren en liden Sten fra Stedet, hvor han døde. Samme Dag, som han blev stadt, kom der en Ordre til Europa, forsynet med hans Underkrift, — ikke en Ordre paa ristede Kanoner eller Fængnaalsgeværer for desbedre at kunne sikke sig Thronen, men paa to tusinde Rattergaler, som han vilde have kjøbt i Tyrol for at gjøre sit Rige end mere tillokkende.

(Victor Tissot).

Ukens Nordspidse omseilet.*)

Den bekjendte svenske Ishavsfarer, Professor Nordenfjöld, der i Sommer med Dampskibet "Vega" afgik fra Gøteborg for at forsøge

at naa Stillehavet ad den flere Gange forgjæves forsøgte Wei rundt Ukens Nordkyst, (— "Nordøst-Passagen"), har Væren af at være

*) Den Omstændighed, at disse Meddelelser optages af vore Ugeblade, kan ikke afholde os fra ogsaa at give disse og lignende Efterretninger Plads i "For Hjemmet".

den Første, som med Skib har passeret Kap Tscheljustin. Et Telegram fra ham beretter, at han den 27de August kom til Lenasflodens Munding, og at "Bega" uden Op- hold fortsatte Turen østover, idet man haabede at naa gjennem Behringsstrædet allerede iaar. Dampskibet "Lena", der fulgte "Bega", har seilet oppefter Lenasfloden, og ankom til Jakutsk, 12 norste Mil fra dens Munding, den 22de September. Fra Jakutsk er Telegrammet bragt overland omtrent hundrede Mile til Irkutsk, og derfra befordret med Telegrafen til Sverige.

Efter de storartede Underretninger, skriver et Stockholmsblad, som er indløbne, har den Nordensfjöldske Expedition paa 17 Dage ikke blot omseilet den gamle Verdens nordligste Odde, Kap Tscheljustin, men er ogsaa naaet frem til Lenasflodens Munding, en Reise, som Juagen før Nordensfjöld har gjort. For at give vore Læsere et Indblik i Betjendningen af denne Nyhed, meddele vi her kortelig det Vigtigste af, hvad man ved, dels om Reisen langs Kysten fra Jenisei til Kap Tscheljustin, dels om Strækningen fra samme Forbjerg til Lenas Munding.

Fra Jenisei til denne Afiens nordligste Odde har aldrig før noget større Fartøi seilet. Blot i mindre og dertil yderst ubensigtsmæssige Farkoster er Forsøg i den første Halvdel af det 18de Aarhundrede gjort paa at trænge frem fra Havnene høiere oppe i Jenisei til Flodens Munding og derfra længere østover. Det første af disse Forsøg gjordes i 1738 under Ledelse af Styrmændene Minin og

Stergeloff; men de Reisende kom ikke engang saa langt Nord som til den nuværende Dicksons Havn. Det følgende Aar kom man heller ikke længere. Men Aaret efter eller i 1740 kom man under de samme Mænds Anførsel ud af Jenisei og til 75 Grader 14 Minuter N. Br., det vil sige et Støkke paa den vestre Taimur Halvøs Kyst. Dette er Alt, hvad man ved om Reiser tilføs. Tillsands reiste i 1843 Akademikeren Widdendorff i Nordfibirien og naaede da (paa 75 Gr. 40 Min.) Kysten ved Taimurbugten, det vil sige den Harbugt, som ligger ind mellem den østre og vestre Taimurhalvø. Man fandt der, den 25de August 1848, Havet isfrit, saalangt Diet fra Høidestækningen ved Kysten kunde naa. Landet fra Taimurbugten til Kap Tscheljustin, hvilken Odde udgjør Nordspidsen af den østre Taimurhalvø, er imidlertid blevet kartlagt paa en Slædereise af Styrmænd Tscheljustin i 1742. Det er efter denne Mand, Odden har faaet sit Navn; thi det var ham, som i Mai det nævnte Aar ordagede den. Dette angaaende Strækningen fra Jenisei til Kap Tscheljustin.

Om Havet og Kysten mellem Kap Tscheljustin og Lenasfloden foreligger noget udførligere Beretninger, alle dog skrivende sig fra en saa fjærr Tid som Aarene før Midten af det forrige Aarhundrede, da den russiske Regjering udsendte nogle Expeditioner for at kartlægge Nordfibriens kolde og taa-gede Kyster. Disse Expeditioners Udgangspunkt var i Almindelighed Byen Jakutsk ved Lenasfloden. Den

første af disse russiske Expeditioner udgik i 1735 under Befaling af Marineløitnant Prontschischew. Han seilede ligesom sine Efterfølgere paa et usfelt Flodfartøi 140 svenske Mil nordover Lena og derfra vestover samt overvintrede ved Floden Olonefs Mundingsbugt. Følgende Aar fortsatte han mod Nordvest, saaledes langs den østre Taimurhalvøes Østkyst, og naaede den første Septbr. 1736 77 Gr. 29 Min. N. Br., det vil sige yderst nær Kap Tscheljustin, men da paa Østsiden. Her maatte han dog vende for Is og døde paa Hjemreisen tilligemed sin unge Hustru af Skjærbug. — I 1739 gik en ny Expedition under Marineløitnant Chareton Laptew langs den samme Kyststrækning, men vendte ved Kap Thaddæus, som ligger blot 8—9 svenske Mil østenfor Kap

Tscheljustin. Laptew, som paa Tilbagereisen udstod store Besværligheder, deltog siden i Styrmand Tscheljustins Slædereiser for Kartlægning af Kysten.

Dette er Nordenstjöldes Forjægere for Udforskningen af Strækningen mellem Floderne Jenisei og Lena, det vil sige for den Del af den store Plan, som allerede paa en saa overraskende heldig Maade er bleven udført. Omtrent 60 Længdegrader af Aftens Nordkyst har Nordenstjöld nu lykkelig tilbagelagt og derved omseilet den gamle Verdens nordligste Odde. Han har, eller rettere sagt havde, da han sendte sit Telegram, ligesaa langt igjen til Behringsstrædet, men kommer der bestandig til sydligere Farvande. Maatte samme Held følge ham og hans raste Mandstab ogsaa paa denne Færd!

Buggesang.

(Fra "Hjemmet.")

Sov nu lille Bennen min,
Mamma er ved Buggen din;
Natten kommer mørk og sval,
Stjuler baade Fjeld og Dal,
Alle Smaaafolk søvne stal.

Udenfor i Mark og Lund
Alle Fugle gaa til Blund:
Kragen hviler paa en Gren,
Spurv og Skjære paa et Ben
Sove stille nu hver en.

Bys, bys, bys, bys:
Luf nu dine Dines Lys;
Drømmens Verden er nu din,
Den har og sit klare Skin,
Bæffer Smilet paa din Kind.

I dit svæde Barnestind
Himmelspyner svæve ind,
Tage Sjælen sødt i Favn,
Lofte den mod Lysets Havn,
Glæde den i Jesu Navn.

Ja, du Ewigbedens Sol,
Skin du fra din Naadestol,
Dæk du Livets Blomsterbud,
Fold du dem i Sjælen ud
Til en Krands for Jesu Brud.

Kjære Jesu! før jeg gaar,
End et Ord du høre faar:
Se, jeg vækker dig min Gut,
Slip ham aldrig et Minut,
Din han er fra Først til Slut!

Saa jeg falde vil Guds Fred
Til den lille Bugge ned,
Kom nu, Engel, til din Vagt,
"Liden" i din Haand er lagt,
Trygt jeg stoler paa din Magt.

Saa god Nat, god Nat, god Nat!
Gne er du ei forladt;
Thi din Engel stærk og blid,
Som Gud Fader sendte hid,
Vogter kjærlig dig med Flib.

Underfuld Redning.

(Fra "Bud og Hilsen.")

Nedenstaaende er i det Bæsentlige en Gjengivelse af et Brev til Pastor Wormdahl fra Kaptein P. L. Olsen, Fører af Barkskib "August Leffler" af Arendal:

"Den 6te December 1876 befandt vi os omtrent 20 engelske Mile fra Nordvestkysten af Jamaica. Vinden N. til V., mørk Maane, dog vakkert Veir og stjerneklar Luft. Alle Seil vare i Træk undtagen begge Røilerne. Skibet gik 9 Miles Fart. Vinden tiltog med vestlig Sogang. Styrmanden, som havde Vagt paa Dækket, befalede Kl. 3½ om Morgenen at nedhale Sageren og fastgjøre samme; dette blev udført af to Matroser og en engelsk Gut ved Navn Albert Ward, 16 Aar gl., en meget sfinck Dreng. Ved under Arbeidet at gribe i en løs Tongende for at holde sig fast, faldt Albert fra Rlyverbommen i Bandet. Styr-

manden løb til Rahytsdøren og raabte: "En Mand overbord!" Ord, altid faare gribende for en Sømands Hjerte. Jeg kom uopholdelig paa Dæk. Men Alle mødte mig med den Paastand, at det vilde være frugtesløst at forsøge paa at vende Skibet, som havde løbet en saadan Fart. Selv antog jeg ogsaa i Dieblicket det samme. Men ved nøiere Eftertanke fandt jeg det at være min Pligt at gjøre alt muligt for at redde et Mennekes Liv. Jeg kommanderede derfor alle Mand paa Dæk og gjorde klar til at vende. Men da Skibet kom rundt, var Klokken 3 og 50 Minutter, altsaa 20 Minutter efter at Gutten var faldt i Bandet. Saaledes maatte han være omtrent 1 norsk Mil agterud. Jeg havde intet Haab om at redde ham, men jeg fik som en Indsigelse, at der skulde ven-

des. — Som før nævnt var Vin-
den N. til B., og vi laa bidevind
B. til N. hen, og da vi havde
vendt, D. til N. Jeg tilfagde min
Baadsmand ved Roret at styre D.
til S. og gif selv forover for at
ordne Mandskabet paa forstjellige
Steder af Skibet, for om muligt
at opfange Rødraabet. Da jeg
efter 10 Minutters Forløb kom
agterud for at paase, at der styre-
des den rette Kurs, samt passe
Udret for Tilbagefeiladsen, fandt
jeg til min Forbauselse, at Baads-
manden havde styret D. til N.
istedetfor D. til S. — Det var
12 Minutter, hvori der var styret
den feilagtige Kurs. Jeg gav Or-
dre til at falde af. Og Skibet
var faldt af omtr. to Streger, da vi
hørte Skrig paa Lø Boug. Havde
Herren ikke styret det saa, at der
blev lagt en anden Kurs end den,
jeg kommanderede, saa havde vi
gaaet langt i Lø af Gutten i Van-
det. Og hvis vi ikke havde holdt
af just i Øieblikket, det stede, saa
havde vi sejlet ret over ham. —
Jeg hørte klart hans Stemme og
raabte over til ham, at han endnu
maatte holde sig oppe, saa vilde
han blive reddet. Vi kastede en
Redningsbøje ud, hvilken han dog
ikke fandt. Da han nu var agter-
ud, vendte vi igjen og lagde bak.
Vi satte Pram ud. Alt gif, Gud
være Lov! heldigt og hurtigt.
Alle Mand vilde i Baaden. Men
jeg befalede Andenstyrmand og to
Matrojer at gaa ud. De roede
efter Rødraabet og reddede ham.
Al. 5 fik vi ham ombord. Og
stjont han havde ligget i Vandet
1½ Time, var han dog saa stærk,
at han selv gif over i Ledderen.
Albert er mere end almindelig
svømmedygtig. Han havde faaet
de fleste Klæder af sig i Vandet
og forsøgte flere Gange at drukne
sig, da han troede, der ingen Red-
ning var mulig. Herren tillod
ham dog ikke at tilintetgjøre sit
Liv. Just som vi var i Nærheden
af ham, mærkede han, at der var
en Fugl ved hans Hoved; ved at
se op for at fri sig fra denne, fik
han i samme Øieblik se vor Bag-
bords Lanterne. Dette gav nyt
Mod og Haab; og nu fandt han
sig ligesaa stærk, som da han faldt
i Vandet. Nogle Minutter efter
at vi fik ham ombord, tiltog Vind
og Sø, saa det vilde været en
Umulighed at redde ham. Albert
var efter 4 Dage aldeles frisk
igjen."

G a a d e.

No. LI.

(Indsendt.)

Mit Første er et lidet Dyr,
 Der for mit Andet frygtsomt flyr.
 Mit Andet er af sig Natur,
 At tidt det lægger sig paa Lur.
 Mit Høle ligger tæt ved Strand
 Udi det fjærne Østerland.

Dpløsning paa Gaaden i No. 22:

No. L: Eiden.

Blandinger — Nytt og Gammelt.

Gammel Avis. I Universitetets biblioteket i Heidelberg har man nylig fundet et Exemplar af en Avis, der rimeligvis er den ældste trykte Avis. Den bærer Aarstallet 1609 og man antager, at den er trykt af Johannes Carolus i Strasburg. Bladet, der udkom en Gang om Ugen, var firfidet. Det indeholdt for Størstedelen Meddelelser og Korrespondencer fra de tilgrændsende Stater, der levede stadige Bidrag. Det er ganske morsomt at se, at et Brev fra Wien var omtrent 8 Dage undervejs, et Brev fra Venedig 14 til 17 og fra Rom 21 Dage undervejs. Naar Brevenes Indhold tilligemed andre Nyheder paa anden Haand ikke kunde fylde Bladet helt, lod man uden videre Bladsen

staa tom. I denne Avis fandtes der Meddelelser af enhver Art. Blandt de interessante Meddelelser er Galileis Opfindelse af Rifferten. Korrespondenten i Florens skriver herom under 4de September, at Venedigs Regjering har skjænket Hr. Galilei fra Florens, Professor i Mathematik i Padua, en betydelig Gave og forøget hans aarlige Gage med 100 Kr., fordi han ved flittigt Studium havde opfundet et Instrument, hvorved det blev muligt at se Ting, der vare tredive Mile borte, ganske tydelig, som om de vare nærved, og paa den anden Side se ganske nærstaaende Gjenstande i en tilsyneladende fjern Afstand. Efterretningerne fra Prag give et sørgeligt Billede af Reisestanden der i Byen, hvor Mord

og Røveri syntes at høre til Da-
gens Orden. Mænd og Kvinder
bleve daglig overfaldne af Røvere,
udplyndrede, myrdede og kastede i
Moldau. Syv Lig bleve paa en
Dag trukne op af Floden, og i et
andet Nummer af Bladet findes
en Beretning om, at syv Forbry-
dere ere blevne grebne, der have
afgivet Tilstaaelse om, at de paa
en Dag have kastet fjorten Perso-
ner i Vandet, og at deres Bunde
bestod af halvtredstusindstyve Personer,
for Størstedelen hjemmehørende i
Prag.

Den danske Digter Pastor Hofstrup,
der den 15de December 1855 blev
kaldet til Sognepræst i Silkeborg,
maatte en Tid med sin Familie bo
der "som Gæst" under Forhold,
der synes at have været lidet ly-
stige. Han ansøgte strax om Dvsø-
reisen af en Præstegaard; men der
maatte gjentagne Umødninger til;
nedenstaaende, saavidt vides, hidtil
utrykte Bers af Hofstrup tyde paa,
at Sagens Fremme faldt ham lidt
langvarig, hvorfor han greb til
Lyren for ad denne Vej at røre
Bedkommendes Hjerte. Digtet gif-
ind som Andragende, og det hjalp.
Det lyder ifølge "Bib. Stiftst."
saaledes:

"Al, skal jeg da evig bo som Gæst
I denne befærdede Gade?
D! hjælp en stakkels Poet og Præst
Dg slaf ham et bedre Stade!

Der ligger en Plads ved Søen
den blaa,
Med Udfigt til Skov og Bænge,
D! slaf mig en Præstegaard der-
paa,
Dg lad det ei vare for længe!

Der er en Støi og Hurlumbei
Fra Morgen til Aftens Ende,
Min Stue er en Alfærvei,
Hvor Alle igjennem maa rende.

Paa Loftet staa de Møbler paa
Rad.

Ja, Borde og Stole i Masse;
Dg mangtet maaste kostbart Blad,
De mugne der i en Kasse.

D! tænk paa mit unge Familieliv!
D tænk paa min hurtige Glæde,
Men tænk fremfor Alt paa mit
Præstearliv,
Som Mus og Røtter vil øde."

Guld- og Sølvproduktionen i Ne-
vada og Kalifornien vil ifølge offi-
cielle Rapporter til Finansministeriet
i Washington for det løbende Aar
beløbe sig til 33 Mill. Dollars i
Guld og 27 Mill. i Sølv. Heraf
præstere de uhyre Romsokk Lode-
Miner 17 Mill. Guld og 20 Mill.
Sølv, de øvrige Miner i Nevada
1 Mill. Guld og 6 Mill. Sølv;
samtlige kaliforniske Miner yde 15
Mill. Guld og 1 Mill. Sølv.

Byen Ismailia, som ligger om-
rent midtvejs ved Suezkanalen,
og for 10 Aar siden blev grund-
lagt af Khediven, er — ifølge en
Korrespondence fra Kairo i den
senere Tid bleven forladt af næsten
samtlige Indbyggere, da Grund-
vandet stiver igjennem paa alle Ste-
der, hvor det er bygget, hvorved
en haardnaffet Feberepidemi er op-
staaet. Det vilde være nødvendigt
at foretage helt nye Konstruktions-
arbejder forat give Husene en be-
dre Grund at staa paa, men man
frygter for, at Byen snarere bliver
helt opgiven. Den Domstol, der
var oprettet i Ismailia, er bleven

opløst, og dens Medlemmer er forflyttede til nærliggende Distrikter.

Kunstigt Læder. Paa en Udstilling i Paris forevist i sin Tid Prøver paa kunstigt engelsk Læder, der vandt meget Bifald. Det forfærdiges paa følgende Maade: Tynde Korkeftiver bestrøges gjenragne Gauge med en Oplosning af Gummilastikum. Et Slags Seildug behandles paa samme Maade, og naar den er tør, anbringes dens gummistrøgne Flade paa Korfens Gummiflade. Nu overtrækkes den rene Side af Korfen to Gange med Gummiopløsningen, og et Stykke Lærred, hvis ene Side er behandlet paa samme Maade, lægges ovenpaa med de beklædte Sider mod hinanden. Det hele underkastes derpaa et stærkt Tryk mellem Valser eller under en Presse, indtil det er blevet en fast Masse, som baade er stærk, varig og bøjelig. Det benyttes til alstens Artikler, der ellers forfærdiges af Læder, saasom Støtøi, Bæsker, Sælesøi osv. Da det er aldeles vandtæt, kan det ogsaa benyttes til Brandspand og Sprøiteslanger.

Pludselig Død. "Siv. Amtstid" berettede for en Tid siden følgende: Igaarmorges blev man hos en Familie her i Byen opmærksom paa, at Tjenestepigen ikke til sædvanlig Tid stod op og gik til sine Forretninger i Huset, hvorfor Husmoderen indfandt sig paa hendes Bærelse og kaldte paa Pigen, der laa i Sengen med foldede Hænder, og da hun ikke svarede strøg Husmoderen hende med Haanden over Ansigtet, som var aldeles koldt,

hvorfor man øieblikkelig tilkaldte Læge. Denne erklærede Pigen for fuldstændig død, sandsynligvis derved at hendes Hjerte var brustet. Af døde skal i længere Tid have været ingelig og hoppigen under Lægebehandling, blandt Andet for et Hjertetilfælde, hvorom Lægen skal have formaaet hende til Forsigtighed, da det ellers lettelig kunde forvolde hende en pludselig Død. Den foregaaende Aften havde hun været i Bryllup og da vist sig saa munter og ovrømt, at Folk, der ellers fjendte hende for stille og tilbageholden, fandt det lidt paaafaldende. Det var et meget stille Bryllup, saa stille, at Af døde kaldte det en Kvækerforsamling og foreslog, at der skulde dandses, hvilket dog Huseieren negtede. Om trent ved Midnatstider forlod hun Bryllupet, iilsyneladende i bedste Velgaaende. Hun var 26 Aar gammel.

En Landeplage. Et i Kalkutta udkommende Blad giver følgende Beretning om den Plage, som Fluerne forarsage der. Naar man hører om den Plage, som Fluerne forvolde i Ægypten, tænker man undertiden paa, hvilken Art Fluert det kan være, om det er vor sædvanlige og ofte besværlige Gjøst, Husfluert, om det er en Slags Moskuittoer eller et lignende Insekt. Disse kunde imidlertid ikke være større Plageaander end de smaa grønne Fluere, som forekomme i Indien i den kolde Aarstid. I Kalkutta har man i den sidste Tid været stærkt plaget af disse Insekter. Det har neppe været muligt at sidde ved et Bord, hvor der var Lys; thi der indfinder sig da en

talrig Mængde Fluer for at sømme omkring i Suppen, smage paa Theen eller drukne sig i Blækhuset. De bedække den Bog, som man forsøger at læse i, de sætte sig paa Folks Brillen eller flyve dem lige ind i Vinene. Naar man aabner Munden, maa man være meget forsigtig for ikke at komme til at slugte nogle af disse ubehagelige Synleegjæster. Gaderne ere ikke synderlig bedre farne end Husene, og det er ikke usædvanligt at se Folk bedække sit Ansigt med Kommerciæklædet, naar de gaa forbi en Gaslygte, eller ogsaa maa man med stor Ihærdighed benytte sin Vifte, som Fluerne fare imod ligesom en Saglbyge. Endog flere Forlystelseslokaler have maattet lukke som Følge af denne Plage; i Billardstuerne brænde Fluerne sine Binger paa Gasblussene, og de døde Insekter ligge paa det grønne Bord i en saadan Mængde, at de forhindrer Billardballernes Flugt. I den øpnste Vestibule til en Forlystelsesanstalt var Bægge og Gulv bogstavelig bedækkede med de smaa, grønne Insekter, som desuden fandtes overalt i Huset i et saa stort Antal, at de tilsidst jog Publikum paa Flugt.

Den berømte Dyretæmmerke Janny Casanova er nylig død i Byen Graz. I over 30 Aar har hun besøgt alle større Byer med sine vilde Dyr og forbausset Alle ved sin mærkværdige Dressur og sin utrolige Uforsædethed og Dristighed. Utallige Gange er hun bleven overfalden af Dyrene, Hundre-

der af Saar bedækkede hendes Legeme; men altid besejrede hendes Mod og Koldblodighed endog den mest truende Fare. Der behøvedes blot et Blik af hendes sunklende Dø, et modigt Greb i det vilde Dyrs Strube, eller et kraftigt Slag af hendes Jernstang, og det rasende Dyr laa for hendes Fod, lydig som en Hund. Især i Wien har Publikum ofte i aandeløs Spænding været Vidne til frygtelige Scener, rædselsfulde Kampe imellem hende og de vilde Dyr. Janny Casanova var aldeles ikke stærkt bygget i legemlig Henseende, men besjælet af en ubøielig Villiekraft. De sidste Aar tilbragte hun i Stillehed, nedbrudt af de uophørlige Anstregelser og Ophidselser, hun har været udsat for.

Kraft af ubetydelig Marsag. En ung Rjæbmand, Moritz Guthardt, døde ifølge et ungarisk Blad forleden i Struhweissenburg af Kræft i Tungen. Marsagen til denne frygtelige Sygdom var — en Brevkonvolut. Den Ufdøde havde nemlig den almindelige Bane at væde den gummede Rand af Brevkonvoluter med Tungen. For nogle Maaneder siden fik han ved en saadan Leilighed en Rift i Tungen af den skarpe Kant paa Konvoluten. I Begyndelsen lagde han ikke Mærke til det ubetydelige Saar, men dette blev senere saa farligt, at han maatte raadspørge Professor Billroth i Wien, der bestemt erklærede at Brevkonvoluten var Skyld i Saarer, som udviklede sig til en Kræftskade, hvoraf den unge Mand døde.

For Hjemmets 10de Aargang.

Med Aaret 1879 begynder "For Hjemmet" sin 10de Aargang. Bladet vil i næstkommende Aar udkomme i samme Format og paa samme Betingelser som dette Aar, i hvilken Henseende man henvises til Avertissementet paa 2den Side af Omslaget.

Af den aarlige Subscriptionspris \$2 (til Norge og Danmark \$2.50) betaler Udgifteren selv Portoen. 7 forudbetalte Exemplarer faaes for \$12.

Der staar endnu igjen ret en svær Mængde Restancer, hvorfor vi fremdeles er nødt til at lade Rykkernotitsen blive staaende. Da det ikke gaar an at drive Forretninger uden Penge, saa vil vist enhver Betrænkende indse, at vi er nødt til at kræve, og uden Fortrydelse indsende sin lille Stjærn; \$1 eller \$2 er ikke meget, men naar man multiplicerer det med fem eller sex hundrede, saa bliver det en Sam af Betydning.

☞ Dvsjælses, som ikke ledsages af resterende Betaling, gjælde ikke. ☞ Udgifteren vil gjerne, om fornødiges, lempe sig noget efter Abonnenter og Agenter, hvis Redelighed er ham bekjendt ved tidligere akkurat Betaling; alligevel maa han paa det Venligste opfordre alle Bladets Belyndere til at gjøre sit Muligste for at indsende Kontingenten for 1879 saa snart som muligt. De, som nu indsende Restance for 1878 (og ældre), ville fortjene sig Tak ved med det samme at indsende Kontingent for 1879. Lad det ikke fortryde Eder, Venner, at gjøre en liden Anstrengelse til Bedste for Bladet.

☞ En fortrolig Rejsefortælling, interessante Fortællinger og meget andet udvalgt Læsestof vil komme ind i næste Aargang. — Nye Subskribenter behøve at melde sig snarest muligt, for at Størrelsen af næste Aars Dslag kan bestemmes.

☞ Fuldstændige Exemplarer af nærværende 9de Aargang, (som blandt andet indeholder tre større Fortællinger, Martynen i St. Andrews, Philip Ashton eller den nye Robinson og Elisabeth), vil en Tidlang være at faa for \$2.

Adr. K. Thronsen,
Drw. 14, Decorah, Iowa.

De Abbonenter, som endnu ikke have betalt sin Kontingent for dette Aar, bedes venligst om snarest muligt at indsende samme. De, som desuden endnu faa til Rest for 1877 (maaske endog for 1876), maa uophødelig indsende Betaling. Saa snart denne indløber, skal Kwittering blive sendt; hvis den ikke kommer inden 2 Uger efter Afsendelsen af Pengene [eller for Pacific-Staternes Vedkommende inden 4 Uger], saa skriv igjen og meld det. Send Pengene paa en betryggende Maade, saa de ikke forsvinde undervejs.

Adresse: K. Thronsen,
Drawer 14, Decorah, Iowa.

Indhold: Støvstjernen. — En Udflugt fra Vera Cruz. — Den gamle Ringers Juleaften. — Maximilian paa Maramar og i Queretaro. — Aftens Nordspids omseilet. — Buggesang. — Underfuld Redning. — Gaade og Opløsning. — Blandinger—Nyt og Gamelt.

CITY SHOE STORE.

A. HANSON

handler

udelukkende med **Sko og Støvler**

af alle mulige Slags fra de bedste Fabrikker baade i Ost og Vest. Stedet:
det gamle Gullikson=Store, Decorah, Iowa.

For 12 Cents

sendes portofrit et Hefte, indeholdende

"De ældgamle Sange formede", nemlig Tolvtalsvisen og Den gyldne Abc.; 5 for 50 Cents, 12 for \$1.00.

Adresse: K. Thronsdén, Dr. 14, Decorah, Iowa.

380 Oktavsider

med udvalgt Læsning for 50 Cents,

nemlig **Ute Bind** (1876 I) af "For Hjemmet", indeholdende Fortællingen "De Søstre" samt Pentoppidans Leenet. Skrevet af ham selv. "Missioner Andreas Klis" og meget andet Læsestof. Noget saa Høstetemplarer sælges saaledes for borte Pris. Benyt denne Leilighed! Adresse: K. Thronsdén, Dr. 14, Decorah, Iowa.

A. Gullikson & Bro.,

Decorah . . . . . Iowa,

handler med

Stangjern, Spiger og Glas, Koge- og Kaffeovne samt Kobber- og Blis-Varer Gaardsredskaber og Værktøj, Bygningsmaterialier saasom Vinduesglas, Døre, Blinds, Vogningspapir, Bløhvidt og Olie.

Kobber- og Blisvarer repareres. Tagreuder forfærdiges til billige Priser.

De Søstre.

De 4 første Hefter af "For Hjemmet" for 1876, indeholdende: **De Søstre**, Fortælling fra en norsk Fjeldbygde, foruden 13 større Artikler og 36 Bladsider, sendes portofrit til hvilken som helst Adresse her i Landet for 25 Cents. Hele Bindet (12 Hefter, 384 Sider) sendes portofrit for 50 Cents.

Adresse: K. Thronsdén, Dr. 14, Decorah, Iowa.

J. H. Montgomery & Co.,

Apothekere og Boghandlere,

Decorah, - - - - - Iowa.

Mediciner tilberedes omhyggeligt efter Lægers Recepter. En duelig og forsigtig norsk Expeditør er altid tilstede.

No. 7—24.

First National Bank

OF DECORAH, IOWA.

Udfører almindelige Bankforretninger. Kjøber og sælger Bæglar
paa

NORGE, SVERIGE og DANMARK

samt alle andre europæiske Lande.

Besørger Indfordring af Arvemidler og andre Fordringer i de skandinaviske og andre europæiske Lande.

Sælger Billetter for Befordring til og fra Norge, Sverige og Danmark og de øvrige europæiske Lande.

Forespørgsler i det norske og engelske Sprog besvares pr. omgaaende Post

James H. Gaston, Præsident.

A. Bradish, Vice-Præsident

E. W. Burdick, Kasserer.

Geo. D. Gardner, Assist. Kass.

Ole E. Nøen, Tæller.

P. E. Haugen,

Eier af

Decorah Marble Works.

Water Street, Decorah, Iowa.

Jeg tillader mig herved at gjøre Landsmænd i Winnesheit og Allamakee Countier i Iowa, samt i Fillmore, Houston, Freeborn, Goodhue og Dinstead Countier i Minnesota, og forresten i hele den nordre Del af Iowa og sydlige Minnesota, opmærksomme paa, at jeg nu er istand til at expedere alle Ordres med kort Varsel. Jeg har sikret mig de bedste Arbeidere og kan udføre smukt og billigt Arbeide. Da jeg ogsaa har norske Stenhuggere, har Landsmænd den Fordel, at de kan faa sin Insription feilsfri, hvilket er aldeles umuligt, hvor man blot har Arbeidere af andre Nationer.

Som reisende Agenter har jeg engageret Hr. Harvey Miller og P. Nickel. P. E. Haugen.

Enhver, som ønsker Gravstene, og ikke træffer min Agent, kan derom tilskrive mig, samt angive, hvor kostbar Sten han ønsker, og jeg skal da sende ham Tegninger med bedstet Pris, hvorefter han kan sende mig tilbage det Exemplar, han udvælger, tilligemed Ordre og Insription samt nærmeste Fragt-Office.

P. E. Haugen.